சிரமம் குறைகிறது

கல்வயல் வே. குமாரசாமி

சிரமம் குறைகிறது

கல்வயல்
வே. குமாரசாமி

அறிவழகுப் பதிப்பகம்

முதற் பதிப்பு 1980

SIRAMAM KURAIKIRATHU

A Collection of poems by
Kalvayal V. **Kumaraswamy**
Published by
ARIVAZHAKU PATHIPPAKAM
Periya Arasady,
Chavakachcheri.

விலை ரூபா **7-75**
உரிமை ஆசிரியருடையது
அச்சுப்பதிவு: திருக்கணித அச்சகம், மட்டுவில் - சாவகச்சேரி.

பதிப்புரை

அறிவழகுப் பதிப்பகத்தின் இரண்டாவது வெளியீடாக, கல்வயற் கவிஞர் வே. குமாரசாமியின் 'சிரமம் குறைகிறது' என்னும் இக்கவிதைத் தொகுப்பினை மக்கள் முன் படைப்ப தில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் கொள்கிறோம். குமாரசாமியவர்களின் கவிதையிலே, மொழியாற்றற் செம்மை யும், ஓசையுணர்வுப் பெருமிதமும், தெளிவும் திட்பமும் திறம் பட அமைந்து மிளிர்கின்றன.

இன்று, கவிஞர்களிற் பலரும் ஏனைய எழுத்தாளரும் மொழி எளிமையைச் சாட்டாகக் காட்டி, அந்தத் திரையி னுலே தம்து மொழி வறுமையை மறைக்க முயல்கின்றனர்: ஒவ்வொரு காலத்திலும் வாழும் உயர்ந்த இலக்கியப் படைப் பாளிகளெல்லாம் தத்தம் காலத்து மொழி என்னும் மூல வளத்திலிருந்து தத்தம் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வல்ல உயர்ந்தபட்ச ஆற்றல் முழுவதையும் கறந்தெடுத்தே தம் சாதனைகளை நிகழ்த்தியுள்ளனர். கம்பனும் காளிதாசனும் மட்டுமன்றி, ஷெல்லியும் ஷேக்ஸ்பியருங்கூடத்தான் இவ் வுண்மைக்கு உதாரணமாய் விளங்குகின்றனர். இலக்கிய மென்பது மொழிப்பிரயோகத்தின் உச்சமான—உன்னதமான நிலைதான். இந்த வகையிலே மொழி வளத்தை முழுமையா கக் கையாள வேண்டிய கடப்பாடும் உரிமையும் பூண்ட வனன்றோ, கவிஞன்! கவிஞனுக்குள்ள இவ்வுரிமையைத் தாராளமாக — எவ்வித தயக்கமுமில்லாமற் பயன்படுத்தும் பண்பினைக் கவிஞர் குமாரசாமியிடம் நாம் காண்கிறோம்.

நம் கவிஞரிடம் காணத்தக்கதாயுள்ள மற்றுமொரு பண்பு ஓசையுணர்வுப் பெருமிதம். யாப்பில்லாப் புனைவு

களே இக்காலத்திற் 'புதுக் கவிதை' என்று சொல்லப்பட்டு பத்திரிகைகளாலுஞ் சஞ்சிகைகளாலும் வரவேற்றுப் பரப்பப் பட்டு வருகின்றன. 'முட்டாள்களின் கண்களுக்குப் புலப் படாத உயரிய ஆடைகளை அணிந்திருக்கிறேன்' என்று நம்பிக்கொண்டு, நிருவாணமாகப் பவனி வந்தாராம் ஒரு மன்னர்பிரான். அப்படியான பவனி தான், புதுக்கவிஞர் பலரின் இன்றைய பவனியும். யாப்பின்மையை, கவிதைக் கலையின் இன்றியமையாத இலக்கணமென நாட்ட முயலும் புதுக்கவிதையாளருட் பலர், வரலாற்றின் தொடர்ச்சியை மறுப்பது ஒருபுறமிருக்க, தம் மொழிவறுமை காரணமாகவே இவ்வாறான வறிய, வரட்சி மிக்க கோட்பாடுகளைத் தஞ்சம் அடைகின்றனர் என்று கூறுதல் தகும். ஏனென்றால், மொழியாற்றல் மிகுந்த கவிஞனுக்கு யாப்பு ஒருபோதுமே ஒரு தடையாகவோ தளையாகவோ இருந்ததில்லை; இருக்கவும் மாட்டாது. இலக்கியத்தின் உயிர்நிலைப் பண்புகளை உணர்ந்து கொள்ளாத புலவர் சிலர், யாப்பின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் பொருட்டு, வழக்கொழிந்த பழஞ் சொற்களைப் போட்டு நிரப்பிவிடுவர். இன்னுஞ் சிலர் வெற்றுச் சொற் களையும், சாரியைகளையும் ஓசைச் சக்கைகளையும், அசைநிலை களை இசைநிறைகளையும் இட்டு நிரப்பிச் சமாளிப்பதுண்டு. இந்த ஓசை நிரப்பிகள் கவிதைக்கு இன்றியமையாப் பண் பாயுள்ள செறிவுக்கு ஊறு செய்வதுடன், யாப்புக் கவிதை யின் மதிப்பையும் குறைத்து விடுகின்றன. யாப்பை முறை யாகக் கையாளும் வல்லமை அற்றவர்கள், கவிதை இயற் றும் ஆசையினால் உந்தப்பட்டு, ஆடத்தெரியாத தேவடியாள் அரங்கம் கோணல் என்று சொன்னதுபோல யாப்பின் பயன் பாட்டை நிராகரிக்க எண்ணுகின்றனர். ஆற்றல் மிகுந்த கவிஞன், மொழிப் பிரயோகங்களின் நெளிவு சுளிவுகளை உணர்ந்த ஒருவன், எத்தனை இலாகவமாகவும் இயல்பாகவும் செய்யுளிலக்கியம் படைத்தல் இயலும் என்பதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கவிஞர் குமாரசாமியின் படைப்புகள் உள்ளன. மக்களிடை வழங்கும் பேச்சு வழக்குப் பிரயோகங் களைக்கூட, யாப்பின் வரம்புகளுக்கு உட்படக் கோவை

செய்து எடுப்பாகவும்,எழிலாகவும் பொருட்பலிப்புப் பொருந்தும் வண்ணமும் கவிஞர் ஆண்டுள்ள திறம் பாராட்டி வியக்கத்தக்கது. இதனை ஓசையுணர்வுப் பெருமிதம் எனப் போற்றி நயத்தல் பொருந்தும்.

ஓசையுணர்வுப் பெருமிதத்துடன் தெளிவும் அமைந்து கிடத்தல், நம் கவிஞரின் ஆக்கங்களின் மாற்றுயர்ந்த மாண்புக்கு மற்றுமொரு சான்றாகும். 'சவியுறத் தெளிந்து, தண்ணென்று, ஒழுக்கமும் தழுவி' என்று, கவிதைகளின் பண்பு நலனைக் கம்பன் வரைவு செய்து காட்டுவது இவ்விடத்தில் நினைவுகூரத் தக்கது. தெளிவின்மையே நவீனத்துவம் என மயங்குவோரின் புலம்பல்களுக்கும் நம் கவிஞரின் படைப்புகளுக்கும் வெகுதூரம்.

இவை யாவற்றையும்விட, இத்தொகுதியிலுள்ள கவிதைகளில் வெளிப்படும் இலட்சியவேட்கை மிகவும் முக்கியமானது. 'சிறுமை கண்டு பொங்குவாய் வா வா வா' என்று பாடினான், பாரதி. தினவெடுத்த தீமைகளை யெல்லாம் முனிந்து கிளம்பும் பெருஞ் சீற்றம் நம் கவிஞரின் ஆக்கங்கள் பலவற்றில் முனைப்புற்று மேலோங்குவதை நாம் காண்கிறோம். இது அழிவின்பாற்பட்ட மறச்சீற்றம் அன்று. ஆக்கத்துக்கு ஆதரவு தரும் அறச்சீற்றம்!

மென்மையான உணர்வுகளை இதயத்தின் தந்திகளில் மீட்டும் கலைநயமும் நெகிழ்ச்சியும், மனிதாபிமான நோக்கும் இங்குள்ள கவிதைகள் பலவற்றில் இழையோடுவதை நுண்ணுணர்வு மிக்க சுவைஞர்கள் நிச்சயம் நயப்பார்கள்.

இத்தனை நலன்களும் வாய்ந்த நூலொன்றை நம் இரண்டாவது வெளியீடாக வெளிக்கொணர்வது பெரிதும் திருப்தி தருவதாகும். இலக்கிய அன்பர்களான பொதுமக்களின் நல்லாதரவு நமக்குக் கிடைக்கும் என்னும் உறுதியான நம்பிக்கை நமக்கு உண்டு.

பெரிய அரசடி, அறிவழகுப் பதிப்பகத்தினர்
சாவகச்சேரி.

முன்னுரை

கலாநிதி க. கைலாசபதி
தமிழ்ப்பேராசிரியர், கலைப்பீடத் தலைவர்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்.

நவீன காலத்துக் கவிதைகள் முற்பட்ட கவிதைகளி னின்றும் வேறுபடும் அம்சங்களில் ஒன்று கவிதையிலே கவிஞனது குரலும்-ஆளுமையும்-வெளிப்படும் முறையிலாகும். முற்காலத்துக் கவிதைகளிலே, குறிப்பாகப் பிரபந்தங்களிலே, அவற்றை இயற்றிய புலவர்களின் சொந்த மன ஓட்டங் களையோ அவசங்களையோ அபிப்பிராயங்களையோ காண் பது அரிது. பெரும்பாலும் மரபுவழிப்பட்ட அச்செய்யுள் களிலே சிற்சில விஷயங்களைச் சில அமைப்புகளிற் கூறும் முறை மையே முதன்மை பெற்றது. உதாரணமாக உலா என்னும் பிரபந்த வகையை எடுத்துக்கொண்டால், பாட்டியல் நூல் கள் அதற்கு வகுத்த இலக்கணத்தை ஒட்டிப் பாடுவதே சிறப்பாகக் கருதப்பட்டது. தலைவனொருவன் வீதியிலே பவனிவர, பேதை முதலாகிய ஏழு பருவத்துப் பெண்களும் அவனைக் கண்டு காதல் கொண்டதாகக் கலிவெண்பாவாற் பாடுவதே உலா என்று பாட்டியல்காரர் கூறுவர். பாட்டிலே தலைவனது குலம், குடி, பிறப்பு, பரம்பரை, வீரம், கொடை, மாட்சி முதலியன துலங்கக் கூறுதல் மரபு. உலாப்பாடும் புலவன் மேற்கூறிய இலக்கணத்துக்கு அமைய, தான் விரும் பும் தலைமகனை விவரித்தலே வேண்டப்படுவதாயிற்று. பாட் டுடைத் தலைவன் வேறுபடினும், பாடல் அமைப்பும், விவ ரண முறையும், யாப்பு அமைதியும், பொருட்பரப்பும் குறிப் பிடத்தக்க வகையில் வேறுபடுவதில்லை. பெரும்பாலான பிரபந்த இலக்கியங்களுக்கு இது பொருந்தும்; ஒரு குறிப் பிட்ட உலாவைப் பாடிய புலவனது கல்வியும் பயிற்சியும் புலமையும் பிரபந்தத்திலே புலப்படக் கூடும். ஆனால் அவ னது சொந்த உணர்ச்சியை நூலிலே காண்பது இயலாது. பிரபந்தங்களிலும் தொடர்நிலைச் செய்யுள்களிலும் தன் கருத்

தாகக் கவி கூறும் வார்த்தைகள் வருமிடத்து அவற்றைக் கவிக்கூற்று என்று முந்தையோர் குறிப்பிட்டனர். கவிக் கூற்று இடையிடை வருவனவாகையாலும் மிகச்சுருக்கமாக இருப்பதாலும் விரிவான கருத்து வெளிப்பாட்டிற்கோ ஆழ மான உணர்ச்சிச் சித்திரிப்பிற்கோ சாதகமாக இருந்தது என்பதற்கில்லை. கவிக்கூற்று என்பதனை தன்னுணர்ச்சிப் பாடற்கூருகக் கொண்டு நாம் மயங்க வேண்டியதில்லை. ஆயினும், பக்திப் பாடல்களிலே கவிஞர்களின் ஆத்மானு பவங்களை ஆங்காங்கு கண்டுகொள்ளலாம். சுந்தரர், மணி வாசகர், ஆண்டாள், நம்மாழ்வார் முதலிய பக்திக் கவிஞர் களின் பாடல்களில் அவர்களது சொந்த மன ஓட்டங்களை விருப்பு வெறுப்புக்களைக் காண்கிறோம். பிரபந்தங்களிலே விஷயத்தைப் புறநிலையில் வைத்துப் பாடும் முறைமையும் பக்திப் பாடல்களிலே விஷயத்தை அக நிலையில் வைத்துப் பாடும் முறைமையும், நாட்டார் பாடல்களிலே இவ்விரு பண் புகளும் பொருந்தியுள்ளன.

மிகப் பழைய தமிழ்ச் செய்யுள்களாகக் கொள்ளப்படும் சான்றோர் செய்யுள்களிலே வேறொரு மரபு செயற்பட்டுள் ளது. புலவன் புறநிலையில் நின்று பாடவும் இல்லை; தான் கலந்து நின்று பாடவும் இல்லை. புலவர்கள் ஒவ்வொரு செய் யுளையும் குறிப்பிட்ட ஒரு பாத்திரத்தின் கூற்ருகக் கருதும் படி அமைத்துக்கொண்டனர். பாத்திரங்கள் வரையறுக்கப் பட்டிருந்தமை உண்மையே. ஆயினும் நாடகக் கூற்றுப்போல பாத்திரங்களின் கூற்றையும் ஆசிரியரின் சொந்தக் கூற்ருகக் கருதிவிட முடியாதநிலை அங்கு இருந்தது. உதாரணமாக குறுந் தொகையில் 39-ம் பாட்டு ஔவையார் பாடியதாக உள்ளது.

வெந்திறற் கடுவளி
    பொங்காப் போந்தென
நேற்றுவினை உழிஞ்சில்
    வற்றல் ஆர்க்கும்

மலையுடை அருஞ்சுரம்
என்பநம்
முலையுடை முனிநர்
சென்ற ஆறே

என்ற இப்பாடல் தலைவி கூற்ருக அமைந்தது. தன்னுடன் இணைந்து துயிலுதலை மறந்து பொருளீட்டச் சென்ற தலைவன் சென்ற வழி கடுங் காற்று வீசும் வெப்பமிக்க காட்டுப் பாதையாகும் என்று தோழிக்குத் தலைவி கூறுகிருள். ஔவையார் ஒரு பெண்பாற் புலவர் என்பதற்காக இப்பாடலிலே அவரது காதலனுபவம் கூறப்படுகிறது என்று கூறவியலாது. ஏனெனில் பாடலிலே வரும் தலைவி ஒரு கற்பனைப் பாத்திரம். நாடகத் தனிமொழி போன்றமைந்தது பாடல்.

முற்காலங்களிலே இத்தகைய கவிதை மரபுகள் இருந்தன. ஆனல் பக்திப் பாடல்களிலும் இடைக்காலத்தில் எழுந்த தனிப்பாடல்கள் சிலவற்றிலும் அவற்றைப் பாடியவர்களின் தனிப்பட்ட அனுபவங்கள் தற்கூற்ருக வெளிப்பட்டன. இம்மரபின் வளர்ச்சியாகவும் நவீன சமுதாயத்திலே முனைப்பாகக் காணப்படும் தனிமனித உணர்வின் சொல்லுருவமாகவும் உருப்பெற்றுள்ளதே தன்னுணர்ச்சிப்பாடல். அது பிரபந்த வடிவத்தில் அல்லது ஏலவே வரையறை செய்யப்பட்ட பாடல் அமைப்பில் சரிவர அமையாது என்று நாம் வலிந்து வாதிக்க வேண்டியதில்லை. ஆயினும் பொதுவில், தன்னுணர்ச்சிப் பாடல் முன்மாதிரிகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்காதது என்க்கூறுவது தவருகாது. தற்புதுமையே அதன் உயிர்நிலை. நமது தமிழ் இலக்கிய உலகிலே சுப்பிரம்ணிய பாரதி காலத்திலிருந்து இத்தகைய கவிதைகள் நவநவமாக உருவாகி வந்துள்ளன. (பாரதிக்குச் சிறிது முற்பட்டவரான இராமலிங்கரின் பாடல்களிலும் தன்னுணர்வு தலைகாட்டுகிறது என்பது நினைந்துகொள்ளவேண்டியதே).

பாரதியிலிருந்து பல்வேறு கிளைகளாக வரும் கவிக்குழுக்கள் தமிழ் கூறு நல்லுலகத்தில் முத்தமிழையும் கையாண்டு வருகின்றன. இவர்களுள் கவிதை பாடுவோரிடத்து முனைப்பாகக் காணப்படும் பண்பு ஒன்று உண்டு. 'கவிஞன்' என்ற உணர்வு இவர்களிடத்து மேலோங்கி நிற்கக் காணலாம். நுண்ணுணர்வு, சொல்லாற்றல், சமுதாயப் பிரக்ஞை, இலட்சிய வேட்கை முதலியன கவிஞரிடத்தே இயல்பாகக் குடி கொண்டிருப்பதாகவும் இதனால் அவர்களது சிந்தனை, சொல், செயல் என்பன சாதாரண மாந்தரின் அளவுகோல்களுக்கு அப்பாற்பட்டனவாய் அமைந்திருப்பன எனவும் அவர்கள் நம்புகின்றனர். பாரதியாரின் கவிதைகளிலே பலவிடங்களில் அத்தகைய அசாதாரணமான தன்னுணர்வைக் காண்கிறோம்.

> ''வேடிக்கை மனிதரைப் போலே — நான்
> வீழ்வே னென்றுநினைத் தாயோ?

என்று வரும் ''யோக சித்தி'' பாடல் அடிகளிலும், ''காலனுக்கு உரைத்தல்'' என்னும் பாடலிலும்,

> ''நமக்குத் தொழில் கவிதை
> நாட்டிற் குழைத்தல்
> இமைப்பொழுதுஞ் சோராதிருத்தல்''

என்னும் அடிகளிலும் பிறவிடங்களிலும் இதனைத் தெளிவாக இனங்கண்டு கொள்ளுதல் கூடும்.

ஆங்கில இலக்கியத் திறனாய்வாளர் இத்தகைய தன்னுணர்வு பாவனை நவிற்சியின் பாற்படும் என்று கூறுவர். Romantic Poets என விவரிக்கப்படும் ஷெல்லி, வேஸ்ட்வர்த், பைரன், கீட்ஸ் முதலியோரிடத்து இத்தகைய கவிப்பேருணர்வு நிரம்பியிருந்தது, ''ஷெல்லிதாஸன்'' என்று இளமையிலே தன்னை அழைத்துக்கொண்ட சுப்பிரம்ணிய பாரதியார் கவிதைகளே தமிழில் முதன்முதலாக இப்பண்பினை

எடுத்துக்காட்டின. மேலே குறிப்பிட்டது போல, பாரதி கவி மரபில் வரும் இந்நூலாசிரியர் படைப்புக்களில் பாவனை நவிற்சியைக் குறிப்பிடத்தக்க அளவிற்குக் காணலாம். உதா ரணமாக ''பிரம்மாக்கள்'' என்ற கவிதையில்

புதியதான உலகம் அமைக்கவும்
பூர ணச்சுட ரேற்றி மகிழவும்
விதி யனைத்தையும் மாற்றித் திருப்பிஎம்
வேக ஞான விளைநில மேடையில்
மதியினாலுயர் மானிட மேதைகள்
மல்க வுங்கொடு மைக்கனல் தீயவும்
சதியி னாடுந் திற முட னேஎழுந்
தகைமை வாய்ந்தவர் நாம்புதுச் சிற்பிகள்.

கவிஞர்களின் ஆற்றலை மிகைபடக் கூறி அதுபற்றி இறும்பூ தெய்தும் மனோபாவத்தை மிகத் துல்லியமாக இப்பாடலிற் கண்டுகொள்ளலாமல்லவா? நமது கவிஞரின் ஊரைச் சேர்ந் தவரும், பல வழிகளில் அவருக்கு ஆதர்சமாக விளங்குபவ ரும் 'அண்ணு' என்று அபிமானத்துடன் அவரால் அழைக்கப் படுபவருமான முருகையனது கவிதைகளிலும் இவ்வுணர்வினை ஆங்காங்கே காணத்தக்கதாயுள்ளது.

ஊடு போய் எதையும் உள்புகுந் தேறி
ஓடி ஓடி அலசும் நுனி கொண்ட
மோடி யான வடி வேலது வாங்கி
மூசி வீசுபவர் பாவலர் ஆவார்

என்பது முருகையனின் இலட்சிய வாசகங்களில் ஒன்று. இந் நூலிலுள்ள பல கவிதைகளில் முருகையனின் நடையும் வார்ப்பும் காணப்படுகின்றன. நமது கவிஞரின் பாடல்கள் பல, கவிதையைப் பற்றியும் கவிஞரைப் பற்றியும் அமைந்தி ருத்தல் கவனிக்கத் தக்கது. ''ஓ! யாது? ஓயாது!'', ''கவி ஞன்'', ''எண்ணத் துணைவி'', ''சிரமம் குறைகிறது'', ''பாடல் புனைந்து வைப்பேன்'', ''யாழினி'', ''புழுத்த

சமுதாயம்'' என்னும் தலைப்புகளில் உள்ள கவிதைகள் கவிதை பற்றியன. ஆரம்ப நிலையிலே பல கவிஞர்களின் தன்னுணர் வானது கவிதையாக்கம், கவிப்பொருள், கவியின் மேம்பாடு முதலிய பொருள்கள் குறித்து இருப்பதும் அவதானிக்கக் கூடிய தொன்றே.

பல கவிஞரின் முற்பட்ட ஆக்கங்களை நோக்கினுல் அவை காதலுணர்ச்சி சம்பந்தமானவையாய் இருப்பதையும் கவ னிக்கலாம். அன்பு அருளாக மலர்வதுபோல, காதலே மனித நேயமாக விரிகிறது. குறிப்பாகத் தன்னுணர்ச்சிக் கவிதை கள் பல காதலைப் பொருளாகக் கொண்டமைந்தவை. தனிப் பட்ட காதல் அனுபவத்தையோ, தனிப்பட்ட சோக உணர்ச்சியையோ சர்வ வியாபகமான பொருளாக மாற்றிப் பொதுமையான உணர்வு நிலைக்கு உயர்த்துவதி லேயே கவிஞனது திறமை வெளிப்படுகிறது. ஆற்றல் முழுமை பெறுகிறது. ஓர் எடுத்துக்காட்டாக, ''நீ அழுதால்'' என்ற கவிதையைக் கொள்ளலாம்.. ஒரு பாத்திரத்தின் கூற்றுப் போல அமைந்திருக்கும் அக்கவிதையில் (பக்.83), தாய் ஒருத்தி கண்கலங்குவதைக் கண்டு மகன் கூறும் வார்த்தை கள் வடிக்கப்பட்டுள்ளன.

''தூக்கத்தில் நானிருக்கத் தூங்காமல் நீ இருந்து
பாசச் சுமைப்பாரம் தாங்கிப் பழகி எனை
....
நன்கு வளர்த்து விட்டாய்''

என்றும்,

துன்பச் சுழல் காற்று வீசுகையில்
முற்றும் இருண்டசிறு வீட்டை
இருட்டாமல்
பற்றுக்கோ டாகிப் பகலாக்கி வைத்தவளே''

என்றும்,

''ஏங்கித் தவித்திருப்பாய் எத்தனை நாள்''

என்றும், தாயன்பையும்தன்னைத் தாய் வளர்த்த அருமை

யையும் கூறும் அப்பாத்திரம் தாயின் சோகத்தோடு கலந்து குரல் கொடுக்கிறது. தாய்க்கும் மகனுக்கும் மாத்திரம் தெரிந்திருக்கக்கூடிய தனிப்பட்ட அனுபவங்களையும் உள்ளுணர்ச்சிகளையெல்லாம் தெரிவிக்கின்ற சம்பவங்களையும் அப்பாத்திரத்தின் வாயிலாக நாம் அறிகிறோம். சுட்டி ஒருவர் பெயர் கூறப்படாமையால் குறிப்பிட்ட அத்தாயும் மகனும் பொதுவகையில் ஒரு தாயும் மகனும் ஆகி, கவிதையைப் படிப்போர் கண்டு கேட்டு அறிந்திருக்கக்கூடிய தாயுடனும் மகனுடனும் சங்கமமாகி விடுகின்றனர். அது மட்டுமன்று. கவிதையின் இறுதிப் பகுதியில் உளவுறுதியுடன் மகன் தீர்மானமாகக் கூறுகிறான்.

தராதரங்கள் அற்ற தயவும்
தெரிந்து நிராகரிக்கப்பட்ட
நியாயத்தின் தூதுவனாய்
இன்று ஒதுக்கும் இந்த இயலா நிலைமைக்கு
என்றோ முடிவு வரும்
அன்றே விடிவாகும்
என்னை உலகமிது என்றோ ஓர்நாள் ஏற்கும்.
சின்னச் சலுகைக்குச் சிரமங்கள் ஏனம்மா?

தாயும் மகனும் உயிர்ப்பாத்திரங்களாக நம் மனக்கண்ணில் நிற்கும் அதே வேளையில், கலக்கத்தின் முடிவாக அவன் கூறும் நம்பிக்கை வாக்கியங்கள் அவர்களது உணர்ச்சி பூர்வமான தனிப்பட்ட பிரச்சினையை உலகப் பொதுவான பிரச்சினையாக்கி, அதற்குத் தருக்க ரீதியான விளக்கமும் தீர்வு முடிவும் காட்டி விடுகின்றன. விடிவை நோக்கி இருக்கும் எத்தனையோ உள்ளங்களின் இதயத் துடிப்பை இவனது சொற்கள் பிழம்புருவிற் சித்திரிக்கின்றன. புலனீடான தன்மையையும் அளித்துவிடுகின்றன. கவிதையிலே தொடக்கம்

வளர்ச்சி, முடிவு ஆகிய நிலைகளைக் காணக்கூடியதாக உள்ள தல்லவா? தன்னுணர்ச்சிக் கவிதை தனிப்பட்ட அனுபவப் பொறியாகத் தேங்கி நின்றுவிடாமல் உலகப் பொதுமையை எய்துவது இத்தகைய உள்ளார்ந்த இயக்கவியலினலேயே என்பது மனங்கொளத்தக்கது.

கவிதை ஒரு தொடர்புச் சாதனம். அதன் மூலமாகக் கவிஞன் பிறருடன் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளுகிறன். உணர்வுகளையும் கருத்துப் படிமங்களையும் உணர்த்துகிறன். அவ்வாறு செய்யும்பொழுதே தனி மனிதனது அனுபவப் பொறி பொதுமை பெற வாய்ப்பு உண்டாகிறது. உவமை உருவகம் முதலியன இதற்கு ஏதுக்களாய் அமைகின்றன. தனது அனுபவத்தை இயன்றவரை நிறைவாகப் பிறருக்கு உணர்த்திவிடும் நிலையில் கவிஞனுக்குத் திருப்தி உண்டாகிறது. உருவாக்கமும் பரிமாற்றலும் கவிதைக்கு-ஏன் கலைக்கே- இன்றியமையாப் பண்புகள் எனலாம். தால்ஸ்தாய் கலைக்குக் கூறிய வரைவிலக்கணம் இவ்விடத்திலே பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது. "ஒருவர் தான் அனுபவித்து உற்றறிந்த உணர்சிகளைத் தன்னுணர்வுடன் (consciously) புறத்தேயுள்ள சிலபல குறியீடுகளினுற் பிறருக்கு வழங்குவதும், இவ்வுணர்ச்சிகளினுல் அவர்கள் பற்றிக்கொள்ளப்பட்டு அவற்றை அவர்களும் அனுபவிப்பதுமான மனித செயற்பாடே கலையெனப்படும்". தம்க்கே உரிய முறையில் தால்ஸ்தாய் எளிமை நயம் வாய்ந்த வரைவிலக்கணம் ஒன்றைத் தந்துள்ளார். இதன் அடிப்படைக் கருத்து மனங்கொளத் தக்கது. கவிதை அல்லது கலையின் மூலம் சிக்கலானதாயும் முற்றிலும் தருக்க ரீதியாக விவரிக்கமுடியாததாயும் இருத்தல் கூடும். ஆனல் அதன் நோக்கம் ஒன்றுதான். பிறருக்கு ஏதோ ஒன்றை உணர்த்துதல். ஈட்ஸ் என்ற ஐரிஷ் கவிஞர் கூறியிருப்பது போல கவிதையில் உணர்ச்சியும், கற்பனையும் ஆய்வறிவும் ஒருங்கிணைந்து இழையோடக்கூடும். ஆனல் வாசகருக்கு ஏதோ ஒன்று தெளிவுறுத்தப்படவும்

வேண்டும். 'புதுக்கவிதை' எழுதும் பலர் இவ்வடிப்படை உண்மையை மறந்துவிடுகின்றனர்.

நம்து கவிஞர் குமாரசாமியின் கவிதைகளிலே தெளிவு நிரம்ப உண்டு. உணர்த்தும் சக்தியும் போதியளவு உண்டு. புலனுணர்வுக்கு இயைந்த காதலனுபவத்திலிருந்து, கருத்து ரீதியான கோட்பாடுகள் வரையில், பற்பல பொருள்களைத் தெளிவாகவும் மயக்கமின்றியும், உறுதியான வடிவ அமைதியுடனும், பழகு தமிழிலும் பாடியுள்ளார். 'இசைவு' என்ற கவிதையில் கவிஞரது தத்துவ நோக்கினைக் காணலாம்.

கல்வயல் தந்த மற்றைய இரு கவிஞர்கள் முருகையனும் சிவானந்தனும் பரிசோதனை செய்து பார்த்திருப்பது போல குமாரசாமியும் பேச்சு வழக்கு மொழியில் இரண்டொரு கவிதைகளை எழுதியிருக்கிறார். 'ஏன் சோலி?', 'புழுத்த சமுதாயம்'', ''நான் புரிந்த பாவம்'' என்பன உதாரணங்கள்.

''உன்ரை கொப்பர் முன்பு எங்கடை வீட்டில்
உள்ள மாடுகள் மேச்சவர் – அப்போ
தின்னக்கூட வழியுமில்லாமல்
திரிய அப்பர் உதவி செய்தாராம்''

என்னும் பகுதியை (பக் 92) மாதிரிக்கூறாகக் கொள்ளலாம் இவ்விஷயத்தில் போதிய பரிசோதனைகள் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. நாடகத்தில் (தேவை கருதி) பேச்சு மொழியைப் பயன்படுத்தியிருக்கும் அளவிற்குக் கவிதையில் எவரும் முழுமையான முயற்சியைச் சாதித்திருப்பதாகக் கூறவியலாது. இத்தகைய கவிதைகள் ஆழமான விஷயங்களை எடுத்துக் கூறும் ஆற்றல் வாய்ந்தனவாய் இன்னும் அமையவில்லை என்றே கூறத் தோன்றுகிறது.

சமீப காலமாக, தமிழிலக்கிய உலகிலே சமூகவியல் நோக்கை ஏளனஞ் செய்யும் விபரீதப் போக்கு ஒன்று தலைதூக்கிவருகிறது. தத்துவங்கள், குறிப்பாகப் பொதுவுடைமைக்

கோட்பாடுகள் காலவழுப்பட்டவை என்றும் சமூகப் பிரக்ஞையுள்ள இலக்கியங்கள் ''பிரசார'' இலக்கியங்கள் என்றும் மேதாவித்தனத்துடன் சிலராற் கூறப்படுகிறது. தத்துவத்தைக் கைவிட்டு எந்த இலக்கியமும் பயன்வள முடையதாய் இயங்கவியலாது. மைக்கல் ஹரிங்டன் என்ற எழுத்தாளர் ஒரு சந்தர்ப்பத்திற் கூறியிருப்பதுபோல, ''தத்துவம் வேண்டாம் என்று கூறுவது சோஷலிஸம் வேண் டாம் என்று மறைமுகமாகக் கூறுவதேயாகும்.'' இக்குரலின் தருக்கரீதியான முடிவு சமுதாய யதார்த்தத்தையே நிரா கரிப்பதாகும். நமது கவிஞர் இந்த நசிவுப் போக்கை ஏற் காதவர். சமுதாய மாற்றத்தை வேண்டி நிற்கும் தத்து வத்தைச் சார்ந்து நிற்பவர். போலிகளைக் கண்டு ஏமாறாத வர். அவரின் சிறப்புகளில் இத்தகைய கொள்கைப் பிடிப்பும் ஒன்று எனலாம்.

பாரதி மரபில் வரும் நவதமிழ்க் கவிதைப்பரப்பில், சமு தாயப் பிரக்ஞை பொதுளிய பாடல்களுக்குத் தனியான தோர் இடமுண்டு. நமது கவிஞரும், சமுதாய அநீதிகளையும் கொடுமைகளையும், சுரண்டலையும் கண்டு கொதித்துப்பாடி யிருக்கிறார். ''அழைத்துச் செல்லும்'', ''அழிவொன்று தேவை'', ''காலம் வரும்'', ''மௌன சத்தியம்'', 'வாழ்வு' முதலிய கவிதைகளில் ''முழுதான புதியதோர் உலகமைக்க முன்னின்றே உழைப்போம் வாரீர்'' என்று கூவும் வேகத்தைத் தரிசிக்கலாம். 'கொடுமை அழிக்கும் காலமொன்று வரும் வரும்'' என்ற உறுதியான நம்பிக்கை கவிஞரிடத்தில் நிலை கொண்டுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது.

செழுமையான சொல்வளம், தமிழ்மொழியோடியைந்த யாப்புக் கோலங்கள், உள்ளத்தை ஈர்க்கும் ஒத்திசை, உறுதி யான நம்பிக்கை, உலகளாவிய நோக்கு இவை உயர் கவி தைக்கு இன்றியமையாதவை. நமது கவிஞரது ஆக்கங்களில் இப்பண்புகள் போதியளவு பொருந்தியுள்ளன.

இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளவை கவிஞர் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதியவை என எண்ணுகிறேன். இத்தொகுதியில், ''ஒற்றுமையாக இயங்கிடுவோம்'', 'தேட்டம்', 'நடுநிற்கும் வேர் அறிவூற்று' முதலிய சில கவிதைகள் மாமூல் விஷயங்களைப் பழகிப்போன வாய்பாடுகளில் கூறுவன. நூலின் மொத்தமான கவித்துவச் சிறப்புக்கு இவை ஊறு செய்கின்றன என்றுகூடக் கூறலாம். அண்மையில் அவர் எழுதிய கவிதைகள் மேலும் மெருகு பெற்றனவாய்க் காணப்படுகின்றன. சிறந்த ஆக்கங்கள் வாழ்விலிருந்தே மலர்கின்றன. அன்றே! கருத்துவேகமும் சிருஷ்டித் திறனும் கலந்து மின்னலிடும் அக்கவிதைகளும் நூலுருப் பெறுதல் விரும்பத் தக்கது.

நூல் வெளியீடு இயலாத காரியம் என்று எழுத்தாளர் கைசோரும் இவ்வேளையில், கல்வயல் குமாரசாமி சுவைஞர்களை நம்பி இந்நூலை வெளியிடுகிறார் என்றே கருதுகிறேன். அவருக்கு உகந்த உற்சாகத்தை அளிக்கவேண்டியது கூரறிவுடைய வாசகரின் பொறுப்பாகும். இன்னும் பல நூல்களை ஆசிரியரிடமிருந்து எதிர்பார்க்கலாமென்பது எனது நம்பிக்கை

க. கைலாசபதி

பல்கலைக்கழகம்
யாழ்ப்பாணம்,
15-8-80

வான் விளக்கு

ஞாலப் பெருவெ ளிமீதிலே
நாடிடும் மீனிடை யோடிடும்
சாலவும் ஓங்கி வளர்ந்திடும்
சாய்ந்து குறைந்தும் மறைந்திடும்.

எங்கும் பரந்தக டலினை
இறைத்திடும் இன்ப வெளியினைப்
பொங்கிப் பெருகிடச் செய்திட்டே
பூரிப்பாற் பேரெழில் தந்திடும்.

தென்றலோ டின்பம் இணைந்திட்டே
தேம்மழை காணிற் கரந்திடும்
குன்றைத் தழுவிக் குலவியே
கோலப் பனிமல ராகிடும்.

கூடிய காதலர் இன்பமாய்க்
கொஞ்சி மகிழ்ந்திடும் வேளையில்
நீடிய நல்லொளி நல்கிடும்
நீலப்பு காருள் உறைந்திடும்.

கிட்டிக் கலந்து களிக்கையில்
கம்மென் றொளியை உமிழ்ந்திடும்
வட்டக் கருவிழி மங்கையின்
வண்ண முகங்கண்டே யேங்கிடும்.

பந்தெனத் தோற்றுமோர் நாளிலே
பாங்குட னேநிறைப் பொன்னுடல்
வங்கம் போலச்சில நாளிலே
வானிலே தோன்றிடக் காணுவோம்.

"இச்" சென்சப் சப்பினைக் கொட்டிடும்
இன்னமு துண்ண மறுத்திடும்
பச்சிளம் பாலகன் கண்டதைப்
பார்த்து மனமகிழ்ந் துண்கின்றான்.

மங்கை இரவை மயக்கிடும்
மாநிலத் தேயொரு மாபெரும்
தங்கத் தகட்டினை யாவனோ
தட்டித் திலைமலை கின்றனன்.

விட்டுப் பிரிந்தநல் அன்பினர்
வெம்பியே நைந்து வருந்திட
சிட்டென வானிலே சீரொடு
சுற்றிச் சுழன்று சுடர்விடும்.

கண்ணிற் குளிர்மையைப் பாய்ச்சியே
கருத்திலி னிமையைத் தேக்கியே
வண்ண நிலவதன் சீரொளி
வான்விளக் காயதோர் பேரொளி!

பங்குனிக் கனல் பதமற மறைந்ததும்

பங்கு னிக்கனல்
பதம்ற மறைந்ததும், வேனில்
மங்கை என்பவள்
மிளிர்ந்தனள், உலகுளோர் உவப்ப
எங்கும் இன்னிசை
குயிலெனும் குமரியர் பரவல்
பொங்க இன்புடன்
சிரிக்கிருள் சித்திரைச் சிட்டு.

ஆடல் மங்கையின்
கரமெனும் தளிரதாம் துளிரின்
ஊடல் தீர்த்திட
எனவரும் மெருகுசேர் தென்றற்
பாடல் ஓசையில்
வெண்ணிலா ஒளியிலே கூடி
வாடல் ஓட்டிட,
தழுவிடச் சித்திரை வளைத்தாள்

பின்ப னிக்குளிர்
வெதுப்பினைப் பிறழ்த்திட, பின்னர்த்
தென்ப ளித்திடப்
பிறந்தனள் பெருமுணர் வூட்ட
பொன்க திர்வெயில்
பூத்திட வரும்இள வேனில்
தன்முனைப் பினுல்
விடுக்கிருள் திருமண அழைப்பு.

அந்திக் கூத்து

காசினி மங்கையைக் கொள்ளஇருட்
கண்ணன் அழைத்தனன் கண்ணிஞல் மெல்ல
ஆசையை நாணம் குலுக்க - கன்ன
மாமெனும் வானம் சிவப்புக் கலக்க
பாசப் பெருக்க மரிக்க - எழில்
வாசனை மல்லிகை பார்த்துச் சிரிக்க
பூசினிக் கீற்றினைப் போலே - நிலா
பூத்து நிமிர்ந்தது வானதன் மேலே

ஆத்திரம் உற்றவன் ஆக - இருள்;
அள்ளி இறைத்தனன் வெள்ளியை: மேகப்
பாத்திரத்தில் அவை ஒட்டி - அவன்
பான்மையை எண்ணி நகைத்த; கைகொட்டி
சாத்திர காரர்கள் பார்த்தும் - அதைச்
சேர்த்தனர் தங்கள் வரும்படிக் காக
கூத்துக்க ளாமிவை கண்டு - வெண்
குறுநகை செய்தன முல்லையாம் செண்டு

வெள்ளி முளைத்ததை விண்ணில் - நில
மின்மினி தன்னின மாம் என எண்ணித்
துள்ளிப் பறந்தது வானில் - பெரும்
தூரம் கடக்கத் துடித்திட வீணில்
அள்ளிப் பறந்தது கொண்டு - ஓர்
அழகிய தூக்கணம் குருவியாம் பெண்டு
மெள்ள இணைத்திடக் கூட்டில் - ஒளி
பீட்டி அழுதது' பாவம்! தன்பாட்டில்

ஓ! யாது? ஓயாது!!

ஓ! யாது? என் றென்றே
ஒலியெழுப்பிக் கேட்கின் ற
ஓயாத சத்தமது
ஒன்ருகிக் கூடுகுது

காயாத மரங்களெனக்
கலங்குகின் ற ஏழைகளின்
கல்லடைசல் வாழ்க்கையினை
நன்னிலைக்குச் செல்லவைக்கும்

நேயக் கயிறதனின்
நெடுந்தொடர்ச்சி நீளுகுது
நாளும் உழைத்தலுத்து
நலன்காணு மக்களுக்கு

தூயவழி வருகின் ற
சாயலினைக் கண்டஎங்கள்
தொன்மைத் திறன் திரண்ட
தோள்வலிமை ஓயாது

...காமத்தின் நெடிபரவிக்
காதலெனும் பேருடனே
காலநெடும் பரப்பிற்
கட்டவிழ அச்சமின் றிப்

பாமரரிற் கேவலமாய்ப்
படித்தறிந்த பாவியர்கள்
போகின்ற மோகவெறி
வேகத்தைச் சிந்தனையின்

பூமலர உந்தியெழும்
புத்தெழுச்சிப் பாக்களது
போதை உலகத்துப்
பாதைமு ழுதும்பரவி

தீமைகளை மாய்க்கும்வரை
திண்டாட்டம் தீரும்வரை
தீராது நம்வேகம்
தீரம்தும் ஓயாது

பேச்சளவில் இன்றுலகம்
காற்றிடையிற் காவோலை
போற்சலனம் எழுப்பலின்றி
ஆற்றும் பணியேது?

சீச்சீச்சீ என்னஇவர்
சின்னத் தனமாகக்
கூச்சமின்றி வார்த்தைகளைக்
கொட்டுகிறார் என்றாலும்

நோச்ச கருக்களையும்
நூறுநூ றுண்டுகளாய்ப்
போட்டடித்த னபற்றிப்
புளுகுகின்ற பொய்யர்களின்

கூச்சல் ஒழிந்து
தெளிந்த செழுந்தமிழில்
ஆக்கம் மிளிரும்வரை
அறிவுணர்ச்சி ஓயாது!

பிரம்மாக்கள்

புதிய தான உலகம் அமைக்கவும்
    பூர ணச்சுட ரேற்றி மகிழவும்
விதி யனைத்தையும் மாற்றித் திருப்பிஎம்
    வேக ஞான விளைநில மேடையில்
மதியினாலுயர் மானிட மேதைகள்
    மல்க வுங்கொடு மைக்கனல் தீயவும்
சதியி னூடுந் திறமுட னேஎழுந்
    தகைமை வாய்ந்தவர் நாம்புதுச் சிற்பிகள்

எழுது கோல் அவை எங்கள் கலப்பைகள்
    எடுத்த தாள்உள தங்க விளை நிலம்
பழுதி லாதம திக்கொழு பூட்டிஇப்
    பார் சிறப்புற நாளு முழுதெழும்
புழுதி யூடும் பொதுமை விளைமணிப்
    பொற்றி ரள்அறி வாகிய நல்விதை
முழுதும் வையகம் முற்றும் பரப்பிடும்
    மூச்சு மிக்கவர் நாம்புதுச் சிற்பிகள்

சொற்க ளைப்பிழி வோமதிற் கற்பனைச்
    சுளைக ளைப்பொதி வோமறி வற்புத
நற்சு வைவிளை வாசகத் தேனையும்
    நறும ணங்கமழ் சாற்றையு மேகலந்
தொற்றி நன்மை யுணவைச் சமைத்திடும்
    ஒப்பில் லாத அறிவு செறிப்பவர்
வெற்றி பெற்றெழ யாவரு முண்ணயாம்
    விருப்பு டன்வழங் குங்கொடைச் சிற்பிகள்.

சத்தி யம்நற்ச மத்துவம் நன்னெறி
தலையெடுத்து நடந்து துடிப்புடன்
தத்து வத்தினை யொற்றிய பாதையில்
தனித்து நின்றுல கின்புறத் தாயென
ஒத்து ழைத்துயர் ஓவியப் பிஞ்சுகள்
ஊர்தொ றும்பல வோங்கி, வளர்ந்தெழச்
சித்து வித்தை எழுத்திற் செலுத்தியே
சீர் பெருக்கிடும் யாம்பிரம் மாக்களே.

தடம் புரட்டல்

என்னை நீர் காண வில்லை
என்பதால் இறந்தேன் என்று
சொன்னது தவறு; சொல்லிக்
கொல்வதும் தவறு மேலும்;
என்னுளே இருந்தி ருந்தோர்
இம்யம்போல் வளர்ந்தோ அன்றி:
என்னுளே நுழைந்த ழுந்தி
எள்ளுப்போற் சிறுத்தும் போனல்?

பொன்னுக்கும் புதிரா யாட்டும்
பெண்ணுக்கும் புரண்டு றுண்டு;
தன்னலக் குதிர்வி னுலே
தயவின்றி மண்ணுக் கூம்பிப்
பொன்னுயிர் பலி கொடுக்கும்
புவியிலே உமது வார்த்தை
சின்னன்தான் ஆனு லும்நீர்
செய்ததும் தவ்றே ஆகும்.

மாட்டுவால் போல மக்கள்
மண்டைகள் வளரும் போதிங்
கேட்டிலே எதனைத் தானும்
எழுதிநாம் காட்டி னுலும்
மூட்டலாம் புதிய வேகம்
என்பதென் மூளைக் குள்ளே
போட்டஅத் தடம்பு ரட்டப்
போகுதென் பொழுதிங் கப்பா!

கவிஞன்

சீருடைக் கனவை, சிந்தையின் தெளிவை
சேர்த்திடும் சொற்களின் செழிப்பை,
பாருடை யழகை, பல்லுயிர் வளர்வை
பாங்குடன் பொலிந்திடும் பொழிலை,
காருடை முகிலை, கடலிடை அலையை
காத்திடும் கதிரவன் ஒளியைப்
பேருடைப் பொருளாய், பெருமைசேர் மொழியாய்ப்
பெட்புறச் செய்பவன் புலவன்

தென்றலினசை விற் சிந்தையை விடுத்தும்
தீங்குயி லிசைசெவி மடுத்தும்
குன்றினில் தவழ்ந்து குதித்திடு மருவி
கூத்திடும் மயில் ஒயில் கண்டும்
கொன்றிடும் அழகுக் குமரியர் பார்வை
கொட்டிடும் உணர்வினை அளந்தும்
நன்றென நயக்க நல்லெழிற் சொல்லால்
நலமுறத் தீட்டிய ஒருவன்.

பழமையுள் தோய்ந்து பண்புடன் மலர்ந்து
பாருள மட்டிலும் வாழச்
செழுமையுட் கலந்து, வழுவினைக் களைந்து
சொற்றொடர் சுவையுறச் சேர
அழகினை இன்ப அமுதினைப் பெருக்கி
ஆழ்கடல் முத்தெடுப் பவன்போல்
பழகிய சொல்லாற் பாகெனக் கவிகள்
படைப்பவன் கவிஞன் ஓர் இறைவன்.

எண்ணத் துணைவி

செஞ்சு டர்விடுந் தீயி லும்உடல்
　　தீய்த்தி டும்உயிர் மாய்த்திடும்
கெஞ்சி டும்பிறர் நெஞ்சம் ஏங்கிட
　　மிஞ்சி டும்நெறி தந்திடும்
துஞ்சி டும்உயர் தூய நீதியைத்
　　தூக்கி முன்பு நிறுத்திடும்
மஞ்ச மாடிடும் மன்ன னும்உள
　　மாதிவள் நிலைக் கஞ்சிடும்

மாநி லத்தினில் மன்று யாவிலும்
　　மாண்பு மிக்கதும் ஆகிடும்
காநி வப்புறு கோயில் மத்தியிற்
　　காட்டி டும்உணர் வூட்டிடும்
கான கத்துள ஞானியர்களும்
　　காத்து நித்தமும். போற்றிடும்
மானம் இத்துணை மாண்பு டைத்தென
　　மாத்திரம் இவள் சாற்றுவாள்.

உள்ள மேடையில் மெல்ல மேலெழுந்
　　தாடுவாள் நடம் போடுவாள்
துள்ளி ஓடிடும் இன்பம் ஓய்ந்திட
　　துன்பி னைஇடை ஊட்டுவாள்
அள்ளி வந்திடு வல்ல நல்லுரை
　　ஆயி டின்அதை ஏற்றுவாள்
வள்ளம் ஓடிடு வெள்ள மேலலை
　　போல நெஞ்சிடை மோதுவாள்.

அன்பு கொண்டிட வன்பு கொண்டிட
ஆவ லேவளர்த் தாக்கியே
தென்பு கூறவும் தீரன் ஆக்கவும்
தீயனுக்கவும் வல்லவள்
பின்பு கோழையன் என்று கூறவும்
பேதை யாள்வழி கூறுவாள்,
முன்பு நேர்ந்துள மூர்அ நூஉபவம்
முற்றுமே எடுத் தாற்றுவாள்.

காவி யச்சுவை காண வும்கலேக்
காட்சி யில்விழுந் தாழவும்
ஓவி யப்புனே பாவையர் மனத்
தொன்ற வும்நிலே குன்றவும்
ஆவி யைஇணேத் திருடல்களே
ஓர்உ யிர்என மாற்றுவாள்
கூவி டும்குயில் கூற்றையும் ஒரு
பாட்டெ னக்செயச் சாற்றுவாள்.

சிரமம் குறைகிறது

என்னுளோர் பாடல்
எழுந்து
கரைகிறது என்
அன்னையின் கண்ணீர்
அரிச்சுவடிப்
பாவனையில்
என்னுள்
ஓர் பாடல்
எழுந்து க்ரைகிறது.

விண்ணுதி விண்ணன்
எனுமோர்
விருதொன்று
மண்ணுகி
ம்ாற்றுர் மனக்கசப்பால் வீணுகிப்
புண்ணுகிப் போச்சு
அதிலோர் புன்மை
புரள்கிறது
என்னுளோர்
பாடல்
இயைந்து குழைகிறது.

பக்கத்து வீட்டில்
பழைய க்தை
ஒன்று
சக்காகி

போன சரிதம்
புரையோட்டி
சிக்கல் கரைந்து
குமிழி உடைகிறது.

பொந்தில் இருக்கும்
பொருக்கு
மரத்தவளை
எந்தக் கதையோ
இயம்பும்
புதுக் குரலின்
சந்தம் சிதைய
சலிப்பில் ஒருபாடல்
சிந்திக் கரைகிறது என்
சிரமம் குறைகிறது.

நம்பிக்கை

காதற் படகினில்
ஓடிடவும் தமிழ்க்
கன்னலெனச் சுவை
கூடிடவும்;
கூதற் பிரிவு
வருத்திடவும் பொருள்
கொள்மக ளாரை
வெறுத்திடவும்,

மோக வெறியினில்
மூழ்கிடவும் நெடி
முற்றும் நிறைந்திட
வீழ்ந்திடவும்,
தேகப் பசியினைத்
தீர்த்திடவும் அறம்
சேர்ந்தநல் வாழ்வென
ஆர்த்திடவும்,

வாழ்வுப் பெருங்கடல்
தாண்டிடவும் துயர்
வஞ்சகப் பேரலை
ஆண்டிடவும்
தாழ்வு நெறியினை
மீறிடவும்பழி
தாக்கிடும் போதினில்
நாறிடவும்,

பேணி மழலையைப்
போற்றிடவும் வளர்
பெட்பு தனிமனம்
ஏற்றிடவும்,
நாணிக் குமரி
படைமொழியால் தினம்
நம்பி உலகம்
நடந்திடுதே

சித்திரம்

சருகு திர்த்து மரங்கள் துளிர்த்தன
சமர சத்தின் சுவடு திறந்தது
பெருகு மோர் புது வேட்கை பிறந்தது
பெருமை ஒன்றதுள் ஓடி நிறைந்தது
வருக என்றதோர் வாசகம் வானெல்லாம்
வரவு கூறி அருவி சொரிந்தன
திருகு கூந்தல் குழல் மடவாரெல்லாம்
தேன் குழைந்த கவிதை யிசைக்கையில்

பருவச் சோடி திருகி முறுகவும்
பார்வை ஒன்று மருண்டு குழையவும்
உருகி யங்குணர் வோடிக் குதிரவும்
உண்மை பொய்மையின் பேதஞ் சிதறவும்
பெருகு மாவல் முதிர்ச்சி மயக்கினுல்
பெண்மை யாண்மையின் பேதம் மறைந்தெழுந்
துருவம் ஒன்றென் றுணர்ச்சி அறிவிலே
உதயமான திங்கோர் புதுச் சித்திரம்

உறவு

என்னைத் தொடர்ந்து வருகின்றாய்
    என்கா லடியில் இணைகின்றாய்
சின்னக் குமரி நினைவலையிற்
    செலுத்து மாசைப் படகைப்போல்
பின்னும் முன்னும் எனையேநீ
    பிரியா வகையில் திரிவதுமேன்
என்னை அறியாச் சிறுவயதில்
    ஏதும் பிழைகள் செய்தேனோ?

கொடிய வெயிலில் அடிதுடிக்கக்
    கூட வந்து முதவாய் நீ
நெடிய மரத்தின் கிளைநிழலை
    நினைந்தே ஓடி ஆறுகிறேன்
விடியப் பனிபோ லாகும்நாள்
    விரைவி லுன்னை அணுகாதோ
முடிய வாழ்நாள் என்செய்வாய்?
    மூத்தாற் காத்தே இருப்பாயோ?

துயரக் குழந்தை பல நெஞ்சுள்
    துடிக்கப் பதைக்கத் தூக்கத்தில்
அயரா திருந்தும் அலமந்தும்
    அவலம் அமுக்கும் அவ்வேளை
புயலாய் விளைந்த நினைவேக்கப்
    போக்கிற் கிடந்து புழுங்குகையில்
அயலிற் றுணையாய் அமராமல்
    எங்கே அப்பா! போகின்றாய்.

மரணம் வரைக்கும் வருவாயா?
மகிழ்ச்சி நிழலே! மறக்காதே!
சரணம் எனநான் உனதுறவைச்
சளைக்கா தடையும் நிலைபெற்றேன்
தருண மிதுதான் சங்கமமாய்—
தனிமை நிலைமை இனியேதும்
வரும்மா? இல்லை. விடமாட்டேன்
வாழ்வோம் சாவின் மடியிலுமே.

போதும் அடி

போதும்டி போதும் விழியடி
போதும் அடி! போதும்

காதலென்றதோர் போதையை ஊற்றினை
வேதனையென்றதோர் காவியம் ஏற்றினை
பாதகமென்றதோர் சூதலை மாற்றினை
ஆதரவற்றதோர் பேதையாய்த் தூற்றினை

போதும்டி போதும் மொழியடி
போதும் அடி! போதும்

பிஞ்சு மனத்திலே நஞ்சு விதைத்தனை
கொஞ்சியணைத்தபின் வஞ்சித் துதைத்தனை
தஞ்சமெனத்தர அஞ்சிப் பதைத்தனை
கெஞ்சு விழிக்கொரு வம்பு கதைத்தனை

போதும்டி போதும் பழியடி
போதும் அடி! போதும்.

தீராத் தொல்லை

கோடை மழையென நீயும் - இடி
கொட்டும் புயலென நானும்
ஓடைக் குளிர்நிழ லாயும் - நீ
உவகை அடைந்திடும் போதும்
ஆடை இழந்தவ னாக — இவன்
அல்லலில் மூழ்குதல் சாலும்
சாடை புரிந்தது போதும் - பெரும்
சஞ்சலந் தந்தனை யேபோ!

வேகும் ஒருபிடி நெஞ்சம் - அட
வெந்து கருகட்டும் என்றே
ஆகும் படிஅடி! நீயும் — நிதம்
ஆறி இருந்திடல் கூடும்
சாகும் பொழுதினும் சிந்தும் - கவிச்
சந்தன வாடையில்; அந்த
மோக மயக்கதனாலே — குறை
முட்டி மனசுகள் நோகும்

போகட்டும்! போகட்டும்!! என்று - சிலர்
பொத்தல் அடைத்திட நாளும்
சாகட்டும்! சாகட்டும்!! என்றும் - எனைச்
சாவில் சரித்திட நானே
ஆகட்டும்! ஆகட்டும்!! என்று - வெறும்
ஆறுதல் தேடிய போதும்
ஆ! கெட்டும் ஆ!! கெட்டும் இந்த - ஆசைக்
குமரி அடங்கினாள் இல்லை

பாகு மொழி பேசாயோ?

மீன்கூடை மேற் சுமந்தே
மெல்லச் செலும் நல் நங்காய்
துளைத்து விட்டாய் என்னுளத்தைத்
துள்ளும் கண் மீனாலே

உதிர்த்து விட்ட புன்னகையால்
உடல் வெதுப்பும் ஒய்யாரி
சதிராடும் இருட் கூந்தல்
தனம்த ழுவும் தங்கமே

கைத்தறியால் நெய்யாடை
கருத்ததனைத் தான்மயக்கப்
பைத்தல்போற் சட்டையுள்ளே
பளபளக்கும் இளமார்போ?

ஓவியம்போல் நீயசைய
ஒல்லியிடை தான்மசிய
தாவித் தென்றல் வருடத்
தளிர் போலப் போகின்றாய்

அள்ளி வைக்கும் கூறுதனில்
ஆகேனோ யான் மீனாய்
மெள்ளச் சுமக்கின்ற
மீன்கூடை ஆகேனா?

புழுக்கத்தைத் தணிப்பதற்குப்
பூங்காற்றாய் மாறேனோ
பழுத்தஇன் காதலுடன்
பாகுமொழி பேசாயோ.

ஏங்கும் இதயம்

பாடி இளமை நலம் - மிகக்
கூடி மனமகிழும் - இளஞ்
சோடிக் கிளிகளவை - சுகம்
நாடும் குளிர்மையது - கண்டு
தாங்க இதயமில்லை
உனை எண்ணி
ஏங்க இதயமுண்டு

கற்பனை வீதியிலே - அன்று
அற்புத மானதொரு - புதுப்
பொற் சுடர்த் தேரினிலே - இருவரும்
சுற்றிட எண்ணியதை - இன்று
தாங்க இதயமில்லை
உனை எண்ணி
ஏங்க இதயமுண்டு.

பள்ளியில் முன்னொரு நாள் - உன்
உள்ளத்தை அள்ளிவைத்த - சிறு
கிள்ளுக் கடிதத்தை - இன்று
உள்ளத்தா லுள்ளுகையில் - அதைத்
தாங்க இதயமில்லை
உனையெண்ணி
ஏங்க இதயமுண்டு.

சிந்தனைச். சங்கிலியில் - உனது
சுந்தர ரூபமதை - செழுஞ்
செந்தமிழ்ச் சிந்தினிலே - முன்பு
சந்தமாய்ப் பாடியதை - இன்று
பாட இதயமில்லை
அதை எண்ணி
வாட இதயமுண்டு.

கூவும் குயிற்குரலை - நான்
மேவிக் கவி இசைக்க - என்
காவியம் நீயசைய - முன்பு
பாவனை பண்ணியதை - இன்று
தாங்க இதயமில்லை
அதை எண்ணி
ஏங்க இதயமுண்டு.

தேர்வு

பள்ளியிற் கண்டெனை
உள்ளத்தாற் காதலர்
பார்த்தே அழைத்ததனுல் - விழி
சேர்த்தே இழைத்ததனுல் - நான்

உள்ளிடும் பாடலின்
கொள்ளைக் கருத்துக்கள்
உண்மை விரித்ததடி - காதல்
பெண்மை தரித்ததடி

புத்தகம் வைத்து நான்
நித்தம் படிக்கையில்
சித்தத்தை விட்டதனுல் - மனம்
நித்தம் நினைத்ததனுல் - நான்

வைத்த பரீட்சையில்
எத்தனை யோதரம்
சித்தியடையவில்லை - காதற்
புத்தியுடைய வில்லை

எங்களின் அன்பினை
மங்கள மாக்கையில்
நண்பர் அறிந்ததனுல் - எம்
பண்பு செறிந்ததனுல் - உயர்

சங்கப் பரம்பரைத்
தங்கப் பயிருக்குப்
பங்கம் விளைந்ததடி – இடர்
இங்கும் நுழைந்ததடி

மென்மலர் கொய்கையில்
பின்னுள முள்முனை
என்னை உறுத்திடினும் - அவர்
என்னை வெறுத்திடினும் -என்

இன்னுயிர் அன்னவர்
தன்னெறி னைக்கையில்
எண்ணம் குளிருதடி - இளம்
பெண்மை வளருதடி

ஏற்றம் விரும்பியான்
ஊற்று அறிவினை
உன்னி வளர்த்ததனுல் - தமிழ்க்
கன்னல் செழித்ததனுல் - யான்

தோற்றிய தேர்வினில்
ஆற்றல் மிகப்பெற்று
வெற்றி அடைந்தேனடி - அன்பு
பற்றிப் படர்ந்தேனடி.

முடியாத காரியம்

உருகி உலையும் உலகாய மேடையில்
உரிய பருவ வயலான பாதையில்
சொரியும் இனிய மதுவான பூர்விக்ச்
சுருதி இழையும் அமுதான காதலே;
பெரிய உலகில் ஒருவேளை யாருமே
பெறுத லுறுதல் இலதாகி வாழலாம்
பிரிய மிணைய நிலையாத போதெனப்
பொழுது நெகிழ வருநாளு மேகலாம்

உறவை விடுக எனஓது கின்றனர்
உரிமை உடைய எனதாசை அன்பினர்
அறிக இதனை எனவாடு கின்றனே;
அதிகம் இதனை உணரா துழன்றனே;
முறிய விடுதல் இலகாகு மென்றுநீ
முகிழும் இளைஞனை மலரான நெஞ்சினில்
எறிய முடியும் ஒருவேளை ஒன்றினை
எனினும்; உலகில் முடியாத காரியம்

புதிய புதிய துறைகோடி போகினும்
புரிதல் அரிது; தெரியாத தாயினும்
அதிகம் அதிகம் அகமீதில் ஆடிடும்
அருமை அனைய அருளான காதலே,
விதியை அனைய மனிதாபி மானமாம்
வெளியில் உலவி மரமாகி வாழினும்.
முதிய அறிவு முனைவான போதிலும்;
முறையில் விடுதல் இயலாத காரியம்!

கொலையை உற்றினும், உயிர்போகினும் பெரும்
குவைய தனைய குலம் ஏகினும்; அரும்
விலைய துடைய பொருள் ஆழினும், சுகம்
விலகி அலைய விடுபாதை ஆயினும்
நிலையி லதென விலைகூறு காதலை:
நெருடி விடுதல் இயலாத காரியம்
அலையும் எதனும் எவராலும் ஆயினும்,
அரிது சகிக்க முடியாத காரியம்!

பழைய நினைவை முழுதாக இன்றுடன்
பகிடி நினைவில் பறிபோக; வென்றிடர்
முழுகி உழலல் விதியாகும் அன்றியும்
முழுதும் மடமை முதலாகும் என்றுநீ
கழுவி விடுதல் கலை, யாக்ம் என்றனை
க்ருகி, மடிய அனலாகி நின்றுமென்
உழுத இதய வயலான மன்றிலே
உதறி விடுதல் இயலாத காரியம்!

பாடல் புனைந்து வைப்பேன்

மங்கை நெருஞ்சியின் தங்க மலரென
மாந்த எனை அழைத்தாள் - எழிற்
திங்கள் நெருங்கிய இன்ப சுகமதைத்
தேக்கி அவள் குழைத்தாள் - என்
அங்கையைப் பற்றிநல் லன்புட னேபுது
ஆவலை மூட்டி விட்டாள் - உடன்
இங்கித மானதோர் இன்ப அமுதினைப்
பொங்கி அணைத்தளித்தாள்.

சோம்பிக் கிடந்த என் தீங்கனல் ஆண்மையைத்
தூண்டிச் சுடர வைத்தாள் - மணம்
கூம்பிக் கிடந்த மலரினில் வண்டொன்று
குந்திய செய்கை யொத்தாள் - என்
வீம்பினை, வீரத்தை வெற்றியை வையகம்
வேண்டும் வழி சமைத்தாள் - அதில்
நாம் பெரும் தீரர் பரம்பரை என்றநற்
பாதைதனை அமைத்தாள்.

வந்து நெருங்கி நெருஞ்சி மலரதன்
வடிவு சுவைக்க வந்தேன் - அடி
நொந்து வருந்திஎன் சிந்தை கலங்கிட
நோயின் அடிபணிந்தேன் - தினம்
கொந்தளிக் கும்கடல் அந்தரிக் கும்உயிர்க்
கோலத்தை ஆக்கி வைத்தாள் - பிறர்
நிந்தனைக்கும் பலர்கிண் டலுக்கும்
பெருந்துன்பத் தில்வேகவைத்தாள்

மூடிக் கிடந்த இதய விழியினைச்
சாடித் திறக்க வைத்தாள் - நிதம்
வாடிக் கலங்கிடும் கோடி மனிதரைப்
பாடிச் சிறக்க வைத்தாள் - அவர்
நாடி அலைந்த பல் கோடி உரிமையை
நாடக் கொடி பிடிப்பேன் - பிறர்
மூடத் தலங்களை ஓட்டப் புதியதாய்ப்
பாடல் புனைந்து வைப்பேன்.

பா ஆவாய்

நீயிருந்து சிரிக்கின்ருய் நினைவுகளின்
முனைவுகளில்; நெருக்கி ருட்டிற்
பேயிருந்து பெருமூச்சு விட்டலறப்
பிணைப்புற்றங் கதனே டொன்ருய்
வாயிருந்தும் அலருமல் வடிவழிந்து
சருகாகி மண்ணே யுண்ணத்
தாயிருந்துந் தனியானேன் தவிக்கின்றேன்
தழலான எண்ணக் காட்டில்

ஆடவிட்டாய் பாசவிழிச் சரடுகட்டிப்
பொய்சலனத் தோப்பி லென்னை
ஓடவிட்டாய் இன்றெல்லாம் உளவிருட்டில்,
ஒவ்வொன்ருய் ஊமைப் பாட்டைப்
பாடவிட்டாய்: அப்பாவாற் பாடையொன்றைப்
பரவவிட்டாய் நித்த முன்னைத்
தேடவைத்தாய் திசைமறித்தாய் தினவழித்தாய்
திகைக்கவைத்தாய் ஏக்கச் சூட்டில்

மயக்கவழி பல தெரியும் மதுவூற்றி
விழிகளினுல் இன்பஞ் செய்தும்
தயக்கமிலா தெனதுவிரல் இனியதமிழ்
செய இதயத் தந்தி மீட்டி
மயக்குற வைத்து விட்டு மனக்கதவை
மூடிவிட்டாய் முடிவில் லாத
பயக்குகைக்குள் பதுஞ்சிதைந்து புலம்பியழத்
துன்பமென்னும் படுக்கை போட்டாய்

முற்ருத இளம்மனதில் முதிராத
உவகைகளில் முகிழ்க்க வைத்தாய்
வற்ருத உணர்வுகளின் வரிகளிலே
வடிவமைக்க வழிச மைத்தாய்
உற்ருரு முலகோரு முனே நினைத்தே
எனைவெறுக்கும் ஊன மான
சிற்ருழ உறவுக்குள் எனைவிழுத்திச்
சீழ்வடிய விட்டுவிட்டாய்.

கொஞ்சாமற் கெஞ்சி தம் எனதுதமிழ்
நெஞ்சிடையே கிளைக ளோச்சிப்
பிஞ்சாகிப் பெரியதொரு காயாகிக்
கனிந்தாய்; தேன் ஊறும் போதில்
நஞ்சாகி மாறிடுவாய் நாளெல்லாம்
கொன் றிடுவாய் என்று ணர்ந்தால்
துஞ்சாமல் துயிலுணரா வாழ்வொன்றைத்
தொடர்ந்திருப்பேன் என்ருே ஓர்நாள்

நல்லவளாய் நீ வாழ நயமாக
என்மீதா பிழைபி டித்தாய்
வல்லவளே நீ வாழ வேண்டுமடி
அவ்வாழ்வின் வாடை வீச்சில்
மெல்லமெல்ல நான்கசங்கி மெலிவடைந்து
பொலிவிழந்து மினுக்க ழிந்து
வல்லியளுன் கொல்விழியால் வதைப்படைந்த
வடுத்தெரியச் சாக வேண்டும்.

தொலைபேசி

கம்பி யிரண்டி லதிர்ந்து
கனிந்த மொழிகளினால்
வெம்பிக் குழைந்து விரகம்
விளைந்து விதிர்விதிர்த்த
நம்பி யுமந்த நங்கையும்
நெஞ்சம் நெகிழ்வுற்றார்
கம்பிக ளூடே கதைக
ளினாலே மணமுற்றார்

வார்த்தை யனைத்தும்
வாரியணைப்பார் வாழ்வென்ற
நேர்த்தி செறிந்த
நீண்ட பெருந்தொலை நின்றெண்ணார்
கீர்த்தி மிகுந்த
காதலைப் பேசியும் கிளர்வுற்றார்
பார்த்தறி யாதார்
பாடல் புனைந்தார் பலகாலம்

வேக மெழுந்து
வளர்ந்து கதித்தது வீரியமாய்;
தாகமடங்கத்
தவித்து முயங்கத் தலைக்கேறும்
மோக முதிர்ச்சியின்
உந்தல் உலைக்க உரையெல்லாம்
ஆக விளைந்தன
ஆம்: அவை 'நன்றாய்த் தொலைபேசி'

அந்தரங்கம்

உயிரிடை அழகை உணர்விடைக் கனிவை
உலகினில் இயற்கையின் உவப்பை
பயிரிடைக் கதிரை அதனிடை மணியைப்
படைத்தவன் நடத்திடும் செயலை
குயிலதன் குரலைக் குமரியர் நிலையைக்
கொடுவெயில் குளிப்பவர் தொழிலைத்
துயரிடை மூழ்கித் துடித்தறி யாதார்
துளித்துளி நிகழ்வையும் சுவைப்பர்

தேனதன் பிழிவை அதனுடன் அமுதை,
தீங்கரும் பதன்முதற் சாற்றைத்
தானுடன் சேர்த்துத் தருகினும் மேலாய்த்
தமிழ் செயும் தளிர் குழை குயிலின்
ஊனுடை வாழ்வின் உள்ளிடர் உணரார்,
உண்மையில் ஓம்புவார் இன்றிக்
கானிடைக் காக்கை கடத்திய செயலாற்
கலங்கிடும் அதன்குரல் அழுகை.

பூப்பினற் பொலிந்து புதுமணங் கமழ்ந்து
பொதுப் பொருள் என்றுவண் டினங்கள்
மோப்பினற் கலங்கி முள்ளிடைச் சிரிக்கும்
முழுவதும் மதுநிறை மலரின்
காப்பிலா வாழ்வை, காலையில் மலர்ந்து
கலைமெரு கிவைகெட மாலை
மூப்பினற் றளர்ந்தார் போல்முடி வாகும்
முழுமையில் வாழ்வறி வாரோ?

உள்ளிடைத் துயரை உணவிலாக் குறையை
உரைத்திடார் உயர்ந்தவர் வெளியில்
தள்ளுதற் கரிய வறுமையிற் கூடத்
தம்நிலை திரிந்திடார் பார்ப்போர்
தெள்ளிதி லுணரும் திறமையற் றவர்கள்
தெரிந்திடும் ஆற்றலும் இல்லை
உள்ளதை உரைப்பில் உலகவர்க் கிந்த
உளநிலை புரிவதற் கில்லை.

விட்டில்

விட்டிலது விட்டில் விளக்கொளியை
விட்டிலது விட்டில்
பட்டுடலம் கெட்டும் படர்சுடரை
விட்டிலது விட்டில்.

ஆசை மிகவே வளர
கூசுமெழி லேக்வர
நேசமன மேதளர
மீளமயக் கேவளர — விட்டிலது

ஆருயிரையே காக்கா
தவ்வழகையே நோக்க
தீராத்திக் கர்மத்தால்
தெரியா மலோஒ கண்கள் - விட்டிலது

தன்னினமே தானழிந்தும்
அந்நிலையே தானறிந்தும்
பொன்பொருளென் றேநம்பி
பொய்மையுண ராமலந்தோ - விட்டிலது

ஆறறிவு மானிடரில்
ஆர்வமிகு காளையர்கள்
தேறும் நிலைதெ ரிந்தும்
திண்டாடு தல்போல

விட்டிலது விட்டில் - விளக்கொளியை
விட்டிலது விட்டில்
பட்டுடலம் கெட்டுத் தன்னுயிரை
விட்டதுவே விட்டில்.

அரும்பும் மலரும்

அரும்பு: செங்கதிர் ஒளி சிந்திடும் போதிலே
சேர்ந்திடும்நற் பொழிலிடைத் தோன்றினுய்
பொங்கிட எழிற் புன்னகை யோடுநீ
பூப்படைந்து புதுமணப் பெண்ணென
இங்கிருந்திட எங்கிருந் தோவந்த
ஈடில் லாத்தலை வன்னுனைக் கண்டனன்
மங்களத்துடன் நன்மணம் கொண்டிட
மங்கை நீ செய்த மாயத்தைச் சொல்லடி

மலர்: இச்சை நல்கிடும் இச்சிறு வாழ்வினை
எண்ணி யேங்கியும் இத்தல மீதிலே
பச்சிளம் புதுப் பைங்கிளி நீயடி
பாழ்படும் இந்தப் பாரிடை நாளையே
எச்சிலே றவே "இச்" செனத் தேனினை
ஏப்பமிட்டுன் இதழ்சுவைப் பாரடி
மிச்சமேனடி சொல்லிடு வானினி
மீதி நாளை அறிந்திடு வாயடி

நிறைவு

புத்தம் புதுமலர் நான் — பொல்லாப்
போதை மதுக்களம் நான்
எத்தனை வண்டு வரும் — ஏனோ
ஏங்கிக் கலங்க வைக்கும்.

வைத்த விருந்தமுதை — அவையும்
வாங்கி மறப்பதுமேன்
முத்தம் விளைப்பதுமேன் — அழகு
முழுமை சிதைப்பதுமேன்?

சாறு பிழிந்து விட்டார் — எழிலுடன்
சக்கை இருக்கிறதே
நீறுபட வெயிலிற் — கருகி
நெக்கி உதிர்கிறது.

நாறுங் கலைமணத்தைப் — பிறர்க்கு
நாமெடுத் தூட்டவரின்
ஊறு படநேரும் — இதுவோ
உண்மை உலகறியா.

உக்கி எனதுடலம் — மரத்தின்
ஊட்டப் பசளையென
தக்க முறையினிலே — அடியில்
தாக்குக் கொடுத்திடுவேன்

மிக்க மனத்துடனே — மகிழ்வாய்
மேலும் உதவிடவே
''உக்கி''த் ''தியாகி''யென — யான்
ஒன்று கலக்கின்றேன்.

நியதியோ?

குப்பை மேடது கொண்டுள நல்லெரு
குறைவி லாநிறை பெற்றுள போதினும்
வெப்பம் மிஞ்சிய காரணத் தாலது
வீணி லேகடல் மேல்மழை யானது
தப்பி அங்கொரு ரோசுமலர்ச் செடி
தவங்கி டந்து துவண்டு தளருது
செப்ப மாகநீர் ஊற்றுநர் இல்லையேல்
சீர்நி றைமலர் பூத்துச் சிரிக்குமோ?

குளிர்நி லம்மிது நல்ல பசளையும்
கொண்ட தாயினும் வேண்டிய போதெல்லாம்
தளிர்எ றிந்தெழும் தன்மையைத் தாங்கிய
தண்டிலும் நிறை நஞ்சுறை முட்செடி
வளர எத்தனையோவித மாகவே
வழிவ கைகள் வகுப்பவர் பற்பலர்
அளவி லாத வழிவகுத் தாக்கினும்
அந்த நஞ்சும் அமுதென மாறுமோ?

படைத்த வன்அந்தப் பாவை கடைவிழிப்
பார்வைக் கஞ்சியோ தான்தவம் பூண்டனன்?
சடைக்க ருங்குழல் சோர்ந்து தளர்வுறச்
சபல மின்றி வருகிழ வன்,பணம்
படைத்த தால், அவன் பக்கல் அடைகிறுன்
பருவக் காளையோ பார்த்துத் துடிக்கிறுன்
கடைத்த லைப்படு காசு பொருளினுல்
கன்னியின் நிலை உன்னத மாகுமோ?

க(வி)தையானுள்

உன்னை வைத்துக் கவிதை எழுதலாம்
    என்னை வைத்தினி என்ன எழுதலாம்;
உன்னை வைத்துயர் ஓவியந் தீட்டலாம்;
    என்னு ணர்வினுல் என்ன இயற்றலாம்?
அன்னை யாய்நீ அகிலம் அமைக்கலாம்;
    அமைதி யாக யான் என்ன சமைக்கலாம்;
உன்னை வைத்தோர் க(வி)தை எழுதலாம்
    என்னை வைத்து இனி என்ன எழுதலாம்?

கள்ளி ஞற்புதுக் காட்சி நுகரவும்
    கனவி லேயுனைக் காணல் அகலவும்,
உள்ளி ஞலதைத் தள்ள முடியலே;
    உவந்து வந்தென் உணர்வு சுழிக்குதே
தள்ளி ஞலித் தரணி யிலேயிவன்
    தனித்து வத்தின் கொடியை உயர்த்தலாம்
எள்ளி ஞய்இதை; ஏங்கும் நிலைமையை
    எப்ப டிஇனிக் கண்டு சுவைக்கலாம்.

அற்புதம் என்னும் வாஞ்சயை ஊற்றினுய்;
    அந்த ஆழ்விலே போதையை ஏற்றினுய்;
கற்ப னைக்குட்பொற் கோயிலைக் காட்டினுய்
    கடவுள் ஒடவோர் காவியந் தீட்டினுய்
விற்கவா அன்பை வாங்கிட யாருளர்......?
    விடிவி லாதவோர் பாதையிற் போகிறேன்
நிற்கலா மென நெஞ்ச மலைக்கினும்
    நீண்ட தோர்பெரு மூச்சுடன் போகிறேன்

ஒப்பிலாதவோர் உன்னத சத்திய
ஊற்றுக் கண்ணை யடைத்ததும் என்னவோ?
அப்பப்பா அஃ்த கத்தை மறைத்ததே!
அந்த ஆசையே நாளை நிறைத்தது
எப்பெப்போ இதையான் மறைப் பேனென
இடிவி ழுந்தென நெஞ்சு சிதைகுதே
தப்பப்பா எனநீ சொல்லி எகினும்
தளிர்த்த ஆசை தரையில் உலர்குதே!

ராதை கண்ணன் சிலைகளும், ஓவிய
ரம்மி யம்மும், உணர்வெனும் போதையில்
மோதி மோதி முழுவுரு வாகிறாய்;
முள்ளி லேம்லர் நீநின்றெங் கேகிறாய்
போதையா இது புத்தகப் பாடமா?
போன பாதை திரும்ப முடியுமோ?
காதை போலிதைக் கூறிடக் கன்னியே,
காலமோ என்னைக் கைவிட்டிங் கேகுதே!

வேத னைக்குள் அமிழ்த்தும் விளைவிலே
விருட்ச மாகி விழுதுகள் பாய்ச்சிஓர்
மோதி ரத்தில் முகிழ்த்து முறிந்தவெம்
முடிவி லாதவோர் வேதனைக் காவியம்
சூதி லாஅது சிக்கிச் சுழன்றது
சூட்சு மத்தை அறிந்திட முந்தினேன்
ஏதடா அதன் இன்றைய தன்மையென்
றேங்கி னேனதால் இக்கதிக் காகினேன்!

பாலையூடு பகந்தரை போல் விழி
பாய்ச்சி என்மனப் பந்தலில் முல்லையாய்,
கோல மென்பதற் கோர்அணி யாகினுய்;
கொஞ்சினுய், நினை வோடையில் நீந்தினுய்
வாலி பத்தின் சுழிப்பில் அலைப்புறும்
வண்ணம், மோதிரக் கையை உதறிஎன்
கால எல்லையில் லாத கதையினைக்
கவிதை யாக்கிக் குறுக்கி விட்டாயடீ!

சொற் களிற்புதுச் சோக மிழைந்திடச்
சுந்தரக் குவை செய்திட எண்ணியும்
அற்பு தத்தை அமைக்க முடியலை
அகன்ெரு துங்கிய ஆவல் உலர்வினுல்
கற்ப னைக்குகைக் காரிருள் மூழ்கியான்
கவிதை யாக்கி இருந்து கலங்கிட
நிற்கி ருய்சிலை யாகிஎன் நெஞ்சிலே,
நீயு மாஇங்கே ஓர் கவியாகினுய்!

துறவி

செல்வம் என வந்தேன்
ஆமாம் யான்தான் செல்வம்
எல்லோரும் தேடுமொரு
செல்வம் என வந்தேன்
கன்னி அவளொருத்தி
கட்டுடலைப் பெற்றிருந்தும்
பின்னி இழுக்கின்ற
பேரழகே இன்மையினால்
செல்வம் என வந்தேன்
ஆமாம் யான்தான் செல்வ

காளை ஒருத்தனவன்
காசாசைக் காரன், அக்
காளை மணமுடித்தான்
கன்னிதனை அணைத்தான்
செல்வம் என வந்தேன்
எனவே இனிச் செல்வேன்

என்னால் எல்லாமுண்டங்(கு)
எனினும் அவர்களுக்கோ
பொன்னினும் மேலாம்
புதல்வர்ப் பேறின்மையினால்
செல்வம் என வந்தேன்
ஆமாம் யான்தான் செல்வம்

தீர்த்தம் பலஆடித்
தெய்வம் பலவேண்டி
சேர்த்த எனைக் கரைத்தார்
சேர்ந்தார் பெற்றார்பிள்ளை
செல்வம் என வந்தேன்
எனவே இனிச் செல்வேன்

புத்தியிலாப் பிள்ளையென
செத்தார்க் கழுவது போல்
நித்தம் புலம்புகிறார்
நீளும் துயர் துடைக்க
செல்வம் என வந்தேன்
ஆமாம் யான்தான் செல்வம்

வித்தை புகட்டுதற்கு
வேண்டும் ஒழுங்கெல்லாம்
சொத்தாம் எனைவைத்துப்
பிய்த்துப் பிடுங்குகிறார்
செல்வம் என வந்தேன்
எனவே இனிச்செல்வேன்

மாடு மனை மக்கள்
மாண்பு புகழ்எல்லாம்
தேடி அலைகையிலே
திரை கொணர்ந்து சேர்த்தாற்போல்
செல்வம் என வந்தேன்
ஆமாம் யான் தான் செல்வம்

ஆசைக் கடிமையாய்
அல்லல் பலவடைந்தே
வேசை என என்னை
வைதே வெறுத்துவிட்டார்
செல்வம் என வந்தேன்
எனவே இனிச் செல்வேன்

நான்

நான் அழிந்து விட்டேன்
நலங்கிக் கசங்கிவிட்டேன்
ஊன்கரைந்து போகா
உடலில் உயிர்இருந்தும்
வான்விரிந்த மண்ணில்
வடிவந் தெரிந்தாலும்
நான் அழிந்து விட்டாலும்
நாட்டில் உலவுகிறேன்

பலவீனர்; அந்தவெறும்
பச்சை வெறியருக்கோ
அலசி அறியார்கள்
அழிக்கவே தான்தெரியும்
பலவீனர் அந்தவெறிப்
பச்சை விசரர்தம்
தலையைய ழிப்பார்கள்
உலகையுமே தாமழிப்பர்

அந்த நிலையில்
அறியாப் பராயத்தில்
அந்தரத்தில் ஓடியே
ஆம்; 'நான்' அழிந்துவிட்டான்
இந்த உலகில்
இருந்தாலும் உம்மிடையில்
முந்தி அழித்துவிட்டேன்
முந்தி அழிந்துவிட்டேன்

யாழினி

என்னை ஆளுமோர் இனிய யாழினீ,
மென்மை உன்மன விரல்க ளால்இளங்
கன்னி; என்உளக் கவிதை யாழினை
உன்னி உன்னிநீ உலகை ஆட்டிடுாய்

கங்கு லும்மனக் கவலை யுங்கெட
இங்கி தம்எழுந் தெங்கு மோங்கிமேல்
மங்க லந்திகழ் மம்மதை மிஞ்சிஎம்
சங்க டங்கெடத் தமிழி சைக்கிறாய்

முடிவி லாததோர் அடியெ டுத்துநீ
துடிதுடித்திட; உரிமை வேட்கைகள்
படையெ டுத்திடும் நடைதொ டுத்துநல்
விடைகொ டுக்கிறாய் விழல்க ளுக்குமே

விலங்கு டைந்தற விளைவு மிச்சவுங்
கலங்கு நெஞ்சிலே க்விதை யாற்றிறங்
குலங்கள் நாமெனுங் குதிர்வு விஞ்ச; ஐம்
புலன்க ளாற்புது வுணர்வு வார்க்கிறாய்

அன்பின் சந்நிதி அகமி கக்கனிந்
தின்ப வெள்ளமாம்; இனிய நல்லிசைத்
தென்றல் ஊதிட இதயத் தந்தியை
நின்று நின்றெழில் நிதமும் மீட்கிறாய்.

கற்ப னைச்சரக் கவிதை மாலைகள்
அற்புதச்சுவை அழகு கொஞ்ச நற்
பொற்க ரத்தினுல் கவிதை யாழினைத்
தற்சி றப்புடன் தழுவி மீட்டிருய்.

இதய வாணியென் இதய யாழினைப்
புதிய பாணியிற் பணிய வையகம்
சுதியி னோர்நறுஞ் சுகம்ம லிந்தெழப்
புதிய மோகனக் கவிதை பின்னுருய்.

சங்கமம்

மின்னுள் ஒளியாய்
பொன்னுள் எழிலாய்
என்னுள் நீயாய்
உன்னுள் நாஞய்
கன்னற் சுவையாய்க்
கலந்த பின்னர்
என்னைக் கேட்டால்
நாஞர் நீயார்?

தீயுள் தூசாய்
தூசுள் துகளாய்
வாயுள் மொழியாய்
வரியில் வடிவாய்த்
தாயுள் மனமாய்த்
தனித்த அன்பின்
தூய கலப்பில்
நீயார்......? நா்ஞர்?

பாலுள் நீராய்
நீர்சேர் நிலஞய்
நூலுட் பொருளாய்
சீருள் அசையாய்
காலக் கொடுமை
கலக்க அலைந்தும்
வாழ்க் களிப்பில்
நாஞர் நீயார்?

மங்கை

தங்க மேனி மங்கை - இன்பைத்
தருக்கிப் பெருக்கும் மங்கை
திங்கள் வதனம் பொங்க - நெஞ்சைத்
திருடிக் கொண்ட மங்கை
மலரதன் இதழென
மணமதுக் களமென
கலம்நிறை அமுதென
கருநிறை குடமவள்...

தங்க மேனி மங்கை - இன்பைத்
தருக்கிப் பெருக்கும் மங்கை
இளையவர் மனதினில்
இனிதென இணைந்திட
வளையலு மிலங்கிட
வலைதனை விரிப்பவள்...

தங்க மேனி மங்கை - இன்பைத்
தருக்கிப் பெருக்கும் மங்கை
விழிமொழி உரைசொல
விரல்தரை கிறுக்கிடும்
மொழியவை கிளியெனும்
பொழிலிடைக் குயிலெனும்..

தங்க மேனி மங்கை - இன்பைத்
தருக்கிப் பெருக்கும் மங்கை
முனிவரும் தனிநிலை
முறைகெட, நிலைகெட
கனியிதழ் வெறிதரக்
கருத்தினைக் கலக்குவள்....

தங்க மேனி மங்கை - இன்பைத்
தருக்கிப் பெருக்கும் மங்கை
அறிவறி புதல்வரை
அழகுறை மழலையை
பெறுதலிற் தருதலிற்
பெருமையை யடைந்தவள்...

தங்க மேனி மங்கை - இன்பைத்
தருக்கிப் பெருக்கும் மங்கை
அழிக்கவும், அமைக்கவும்;
அரிதெனும் பழமையைச்
செழிக்கவும், சிதைக்கவும்
செகத்திலோர் உறைவிடம்...

தங்க மேனி மங்கை - இன்பைத்
தருக்கிப் பெருக்கும் மங்கை
கருவிழி தருமொரு
கடைசலின் மயக்கத்தில்
தெருவிலே திரிபவர்
தியங்கவும் தயங்கவும்...

தங்க மேனி மங்கை - இன்பைத்
தருக்கிப் பெருக்கும் மங்கை
சிங்கக் காளை நெஞ்சைப் - பின்னிச்
சிதறடிக்கும் மங்கை.

ஏன் சுற்றுகிருளோ?

ஆட்டிப் படைக்கிருள்
ஓட்டிக் கலக்குகிருள்
அப்பப்பா! என்ன அநியாயம்? நிதம்
வாட்டிப் பிடிக்கிருள்
கூட்டிக் கழிக்கிருள்
வப்பப்பா! எதுவோநி யாயம்? வெறி

ஊற்றிச் சிரிக்கிருள்
தூற்றிக் கிறுக்கிருள்
உள்ளத்தில் என்ன கிளர்வோ? எனை
ஏற்றிப் பழிக்கிருள்
போற்றித் தெளிகிருள்
என்னப்பா! என்ன விசரோ? மான்

எம்பிக் குதிக்கிருள்
வம்புக் கிழுக்கிருள்
என்னையே ஏன் சுற்றுருளோ? யான்
நம்பிக் கலங்கிட
வெம்பிச் சரிந்திட
நாட்டிய மாடுகின்ருளோ? மனத்

தோட்டக் கிணற்றிலே
பாட்டினை மீட்டுகிருள்
தோற்கடிப் பேனென்ற வீருே? அடி
போட்டுந டக்கையில்
காட்டும் விழிக்குறி
போரறை கூவலே தானே? உளந்

தொட்டுத் தெறிக்கிருள்
தட்டிப் பறிக்கிருள்
தோளணே கொண்டிடத் தானே? தொட
எட்டிப் பறக்கிருள்
வெட்டிச் சரிக்கிருள்
என்னவோ? நாணம் இது தானே?

முனைப்பு

பாட்டைச் சுவைப்பதுபோற்
பாசாங்கு பண்ணும் அயல்
வீட்டுச் சிறுகுமரி வாடீ!-நெஞ்சில்
நீவிதைத்த அன்பெடுத்துப் போடீ!

பூட்டிக் கிடந்தமனக்
கோட்டைக் கதவினை ஏன்
மீட்டுந் திறந்தனை நீ கூறு!—வெறுஞ்
சாட்டுக் கதைகள் வேண்டாம் வேறு!

வற்றிப் பொருக்கெழுந்த
வஞ்சத் திடைகிடந்தேன்
சுற்றிச் சுழன் றருகு வந்தாய் — என்ன
சொக்குப்பொடி தூவிடச் சென்றாய்

வெற்றிப் பெருமிதத்தில்
வெட்கித் தலைகுனியும்
குற்றம் புரிந்தாலுஞ் சுற்றம்—சும்மா
குறை கூறு மென்றாப தற்றம்.

சொக்கத் தமிழ்க்கவிதைச்
சொற்சித்தி ரம்வரையும்
பக்கம் புரட்டி விட்டுப் போனாய்—ஏக்கம்
பற்றிச் சுடரவிட்டென் னானாய்?

துக்கந் துளிர்த்திதயம்
நித்தம் கசிந்து பதம்
உக்கிக் குமைந் துலரலாமோ? - இந்த
ஊரார் நகைக்க வைக்கத் தானோ?

இன்பச் சுமை

கூண்டினிற் பைங்கிளிக் குஞ்சென வாழ்ந்தவள்
கோலநி றம்விளர்ப் ப,
தூண்டுமு ணர்வுகள் நீண்டிட முன்னவள்
தோன்றினன் ஓர்எழி லன்
வேண்டிய தோஅவன் விம்முமு ணர்வினை
வித்திட எண்ணிய; தூ
ஆண்டவ ளோர்பெரும் அன்பெனத் தன்னுளத்
தன்றுமு தல்நினைந் தாள்.

செங்கயல் ஆயின பங்கயத் தேயுள
சேயரி மென்விழி; வெண்
பங்கய மெல்லிதழ் ஆயின செவ்விதழ்
பட்டுடல் பற்றினன்; தண்
தங்கிய தன்மைத கர்ந்தன வெம்மையில்
தங்கினர், ஒன்றினர்; விண்
எங்கெனத் தேடினர், மங்களம் ஆடினர்,
ஏகினர் புத்துல கு,

ஓடினன்; ''வந்தனன்'' இப்பொழு'' தென்றுரைத்
தோம்பினள் இன்பதைப் பொன்;
ஓடின ஐயிரு திங்களும் இன்பமும்
ஊறிவ ளர்ந்தது; மென்
நீடிய தன்னுடல் மீதுசெ றிந்துள
நீள்உயிர் இன்பதனை
கூடிய ஓரிராக் கொண்டனள் கையினில்
கொன்றதே இன்பச்சு மை

உறுபயன்

அழகேயொழு கெழிலோவிய
    மெனவேயுள ஒயிலே
பழகாதிள வுளமானது
    படும்வேதனை சிலவோ?
இழம்ாம்மனங் கிளர்ந்தேநெடும்
    பிழையேயுறு நெறியோர்
வழுவாநெறி யிளங்காளையைக்
    குறைகூறுதல் தகுமோ?

சுடரேவிடு மொளிமீதுளம்
    உறவாடிடச் சலபம்
தொடலால்உடல் முதலாமுயிர்
    உறுமே அழிவுறுமே
கெடுவார்களே இதுபோல்உடற்
    கிளர்வாற் றினமிலேயும்
மடமாதரின் புறமோடியில்
    மனமோடிடு மிளையோர்

அறிவாலுயர் உலகோருறை
    அமைவாம் பெருங்குலமே
சிறியோர்முதல் பலபேர்களும்
    பெறலாம்நிறை பயனை
செறிவாயுறை பொருளையெடுத்
    துரையீர் மிகைமிகையாய்
நெறியீதென நெறியீதென
    நிதமூட்டுதல் கடனே!

எதடா!நெறி எதடா!குறித்
தெழலாம்! பொருளிலேயோ?
முதலானதொர் முதலாதியில்
தொடடா! குறித்தெழடா!
புதுவாழ்வுறத் தகுமாறொரு
செயலே புரிதின்மே
முதுநூன்மொழி பொதுநூலொடு
உணர்வாலுறு பயனே.

* சலபம்: விட்டிற்பூச்சி

இளமையில் கற்று உய்வோம்

கோடை காலக் கொடு வெயிலில்
    குளிர்ச்சி இல்லா நிலம் அதனில்
மூடை யாக நெல்லினை நாம்
    முனைக்க விதைத்து முயன்றாலும்
சாடை யாக முளைத்தாலும்
    தக்க பயனைத் தந்திடுமோ?
பாடு பட்ட போதிலுமே
    பயனைப் பெறவும் முடிந்திடுமோ?

பருவம் தவறிப் பயிர்செய்தால்
    பயனே கிட்டாது எனவேயாம்
பெருமை அறிவைத் தருகின்ற
    பெரியோர் போற்றும் பெருஞ் செல்வம்
அருமை கிடைத்தற் கானதுவாம்
    அரிய கல்விச் செல்வமதை
வருந்தி இளமைப் பருவத்தே
    வடிவாய்க் கற்றே உய்வோமே.

அறிவு

உளத்துள், மனித
    இனத்துள்; உறைந்து பயிராகி
வளத்துட் சிறந்த
    மனத்தில் நிறைந்து கதிராகிக்
களிப்புட் கலந்தும்
    அறிவோர் உழைப்பாற் கனிவாகி
ஒளியுட் பதிந்த
    தெளிவுப் பளிங்கே அறிவாகும்

நிறைக்கும், உயர்ந்த
    நிலைக்கும் அமைந்து கலங்காமல்
இறைக்கும் இணங்கும்
    அருள்போல்; எவர்க்கும் அரிதாகி
மறைக்கும் அடங்கி;
    ஒளிசேர் மணியாய் அணியாகிப்
பொறைக்கும் இடமாம்
    வளஞ்சேர் விளக்கே அறிவாகும்.

புயலுள் நெருப்புள்
    அடங்கிப்; பொசுங்கிப் புதையாமல்
அயலார் அடுத்த
    செறுவார் அழிக்கா அரணாகி
பயனால் உயர்ந்தும்
    உலகத் துயர்ந்தோர் உறவாகி
நயனால் மனைத்
திறக்கும் திறப்பே அறிவாகும்.

நடுநிற்கும் வேர் அறிவூற்று

குறளுக்குள் உளம் விட்டுப் பார்;
பெரும்
குவையன்ன பொருளுக்குள் கொடுகிக்கொள் சேர்!
திறமைக்குப் புகழைத் தந் தார்,
யார்?
திறன்மிக்க மொழிகற்ற உயர்மக்கள் பார்
நறைமிக்க கனிவுச்செஞ் சொல்
நெடு
நினைவிற்கும் துணைநிற்கும் அணையிட்ட இல்
செறிவுள்ள பொருள்நல்க லால்
மறை
செகமோடு மனவாழ்வை இணைவிக்கும் நூல்
உதயத்தில் மணிவைத்தல் போல்
பல
உலகத்து மொழியாவும் பெறநிற்ற லால்
இதனுக்குப் பொதுவென்று பேர்.
உள
இனமிக்க மதங்கட்கும் நடுநிற்கும் வேர்
புதுமைக்கும் அணிபெற்ற தால்
எம்
செழுமைச்செந் தமிழின்கண் முதலுற்ற கால்.
நிதம் கற்பின் நினைவுக்குள் ளே,
வல்ல
நிழல்நல்கும் மதியிற்குள் அறனூறு மே.

ஒற்றுமையாக இயங்கிடுவோம்

கூட்டுறவால் - நல்ல
கூட்டுறவால் - மக்கள்
கோடி பெரும்பயன் தேடிடலாம்

நாடுயர்ந்தால் - எங்கள்
நாடுயர்ந்தால் - எங்கள்
வீட்டுத் துயர்களை ஓட்டிடலாம்

கேடகலும் - இடர்ப்
பாடகலும் - நாம்
கூடித் தொழில் செய்யும் கொள்கையினால்

நாடுயரும் - எங்கள்
பீடுயரும் - நலன்
சூழ்ந்திட இன்பமாய் வாழ்ந்திடலாம்

ஒற்றுமையால் - மன
ஒற்றுமையால் - வளம்
பற்பல கேடின்றிப் பெற்றிடலாம்

சேர்க்கையினாற் - பலர்
சேர்க்கையினாற் - தினம்
செய்தொழிலில் மேன்மை எய்திடலாம்

குன்றுவதாற் - பலம்
குன்றுவதால் - சுறு
குச்சியுமே சுமையாகிடலாம்

ஒன்றுவதாற் - பலம்
ஒன்றுவதாற் - பெரும்
குன்றையும் தூக்கி நிமிர்த்திடலாம்

உற்பத்தியிற் - பொருள்
விற்பனையில் - இலாபம்
பெற்றிடத் தக்க நெறியெதனில்
ஒற்றுமையே - மக்கள்
ஒற்றுமையே - என்று
ஒற்றுமையாக் இயங்கிடுவோம்.

சகுனம்

'போகாதை! தம்பி பொறு'
'என்ன தொல்லை எணை?'
'ஆகாது தம்பி முளிவிசளத்திற்கே'
'என்னாச்சி! என்னாச்சி!! என்ன விசயமெணை?'
'என்டா மோனை நீ
என்ரை சொல் கேளாயோ?
என்ன இழவு படிச்சுத் தொலைச்சியளோ?
சொன்னதைக் கேளாங்கள்
கேள்விதான் கேட்பாங்கள்'
'கேள்விமேல் கேள்வி நான் கேட்டுத்
துலைக்கையில்லை
சொல்லனெணை சொல்லன்
தொண தொணப்பை விட்டு'

'புரியனைத் தின்னி
படலையிக்கை நிற்கச் சரிவருமே
போற அலுவல்
அறுதலியள்.'

தன்னை மறந்தாச்சி முன்னே வருகின்றாள்
என்னை முளிக்கவென் றென்னெதிரே
நிற்கின்றாள்.
ஆச்சியுங்கூட
விதவை அதை மறந்து...?
கூச்ச லிடுகின்றாள் சின்னக் குழந்தையைப் போல்
ஆனால் இவள் அன்னை என்னைப் பொறுத்தவரை
ஆனால் அவள் அவ் இளம்விதவை ஆமாமாம்...?

விதவையின் தரிசனம் இளமையின் பிழிவுகள்
எதுதகா தெனஇவர் உரைத்தனர் அவளது
மதுரமெய் லசைவுகள்
அழகுகள்
அறிவுகள்...?

தவிப்பு

கூடு தெரியாமல்
குஞ்சொன்று
அலைகிறது!
வேடிக்கை பார்க்க வெளிக்கிட்டுப் போய்
வழியைத் தேடித் திரிந்து,

திகைத்து விழிக்கிறது!
வாடி வதங்கி
வனப்பழிந்த தவ்வலது
பாதி வழியில்
வழியைத் தவறவிட்டு
ஏதேதோ நெஞ்சை இறுக்கி

அழுக்கி விட
ஆசை வலை விரிப்பில்
சிக்கி அலமந்து
பாசத் தொடரை அடைய முடியாமல்
கொப்புகள் தோறும் போய்க் குந்திக்
கலங்குகுது!

வஞ்சகமும் சூதும் பருந்தாய்
வழிமறித்து நஞ்சாகி வந்து
எதிரில் நந்திபோல்
நிற்பதனைப்
பிஞ்சுப் பிறப்பு
அறியமாட்டாமல் ஏங்குகுது!

வாடைக் குளிர் அடிக்க
வானில் இடிமின்னல்
ஓடிப் படபடென ஒத்தி
உதைத் திடிக்க
கூடு தவற விட்ட
குஞ்சு கலங்குகுது!

நான் புரிந்த பாவம்

ஏன் மகளே அழுகின்றாய்
ஏழிலே செவ்வாயாம்
நான் பட்ட கஷ்டங்கள்
நாயாய் அலைந்து;
உழைத்துத் தான்
தேடி வைத்தேன் பார்;
தின்னாமல் கொள்ளாமல்

மான்போல நீயிருந்தும்
மனதைக் கலக்குகிறாய்
காசிருக்கு(க்) கைநிறைய(க்)
கட்டழகாய் நீயிருக்க
தேசம் பலபுக்மும் சிறந்த கல்வி
கற்றிருக்க
கூசாமல் வந்து
குலக்கொழுந்து
உன்கழுத்தில் நேசமுடன்
தாலிகட்ட நெஞ்சமில்லா ஆடவர்கள்

சீதனத்தைக் கேட்டார்
''சிவப்பியோ பெட்டை''
என்றார்
ஆதனத்தைக் கேட்டார்கள்; ஆம்,
குடும்பச் சீர்கேட்டார்

ஏதேதோ கேட்டார்கள் எல்லாமே
கேட்ட பின்னர்
சாதியையும் கேட்டார் சரி;

என்ற பின்னர்
அவர்; சாதகத்தைப் பார்த்தார்
சலிப்போடு எழுந்து கொண்டார்

விாதம் உன் வாழ்வில் வருமென்று
அறிவேனே பேதை,யான்
அந்நாளில் புரிந்த பிழை
''சாதகம் என்று
ஏதோ எழுதினல்
''ஏழிலே செவ்வாயாம்''
நான் செய்த பாவம்தான்

நஞ்சாய் அமைந்ததுவே
ஏன்மகளே அழுகின்றாய்
''ஏழிலே செவ்வாயாம்''
கூன் விழுந்து போனாலும்
கும்ராக நீயிருக்க
நான் புரிந்த பாவமந்த நாலெழுத்துச்
சாதகமோ?

வாழ்வு

மண்வெட்டி நானே
    மண்வெட்டி வாழுகிறேன்
பண்பட்ட மண்ணென்று
    பருவம் செறிந்திடவே
பண்பட்ட மண்மீது
    பயிர்கள் செழிப்புறவே
மண்வெட்டி நானே
    மண்வெட்டி வாழுகிறேன்

கல்லோடு போராடிக்
    களியூடே வேரோடி
பொல்லாத முள்ளினையும்
    புல்பூண்டையும் களைந்தே
அல்லும் பகலும்
    அயரா துழைத்தேஎன்
வல்லமையைத் தேய்த்தே
    வாழ்நாள் எல்லாம் களைத்தே

மண்வெட்டி நானே
    மண்வெட்டி வாழுகின்றேன்

என்றன் முயற்சியினால்
    எடுத்தபயன் ஏராளம்
சந்ததியாய் இத்தொழிலே
    சார்ந்தெனக்கு வந்தாலும்
எந்தப் பொழுதேனும்
    எனக்கோ பலனில்லை
எந்திரமாய் என்னை வைத்துச்
    சந்தனமாய்த் தேய்க்கின்றார்

மண்வெட்டி நானே
மண்வெட்டி வாழுகின்றேன்

தேய்ந்து துரும்பாகி
திண்மை, வலியிழந்தும்
ஓய்ந்தே இருக்காமல்
ஊராருக்காய் உலைந்தே
பாய்ந்தே இறங்கிப்
பலத்தை வரவழைத்தே
ஆய்ந்தோய்ந்து பராரமல்
ஐயோ! வழியின்றி

மண்வெட்டி நானே
மாடாகத் தான்உழைத்தேன்
வன்மை கெடுமளவும்
வாழ்நாள் தேய்ந்தாற்போல
மண்வெட்டி நானே
மண் வெட்டி வாழ்ந்தேன்
மண்ணோடு மண்ணானேன்
மண்ணின் வசமானேன்

நினைவுச் சுமைகள்

தள்ளாடி நடக்கின்றேன்
தனிவழியிற் றுணையின்றி
உள்ளம் புரியாமல்
ஊரார் நகைக்கவெறும்
குள்ள உரைபலவின்
கூச்சல் கலக்க - பழங்
கள்ளாட்டி விடுவதுபோல்
கனதியினுல் தளருகின்றேன்

மண்மாதா பொன்னடியில்
என்மாதா என்னைவிட
கண்காணு நாள்முதலாய்க்
கரைகாணுக் கப்பல்போல்
தள்ளாடி நடக்கின்றேன்.

ஏக்கச் சுழிகளிடை
இழுபட்டும் எற்றுண்டும்
சாக்கட்டை நண்ணும்
சடலம்போல் மற்றவர்முன்—
தள்ளாடி நடக்கின்றேன்.

அமர நினைவுகளில்
அணையா ஒளிவிளக்காய்க்
குமரி ஒருத்தியவள்
குருதித் திணிவுகளால்—
தள்ளாடி நடக்கின்றேன்.

இன்பத் திவலைகளை
எடுத்துச் சிதறிநெடுந்
துன்ப இருள்தொலைக்குச்
சுமந்து வருவதனால்
தள்ளாடி நடக்கின்றேன்.

சுடுசோகம் கவிதைகளாய்ச்
சுரக்க அதன் களைப்பால்
எடுத்தநினை வுச்சுமைகள்
என்னை நசுக்குவதால்—
தள்ளாடிநடக்கின்றேன்.

புழுத்த சமுதாயம்

எழுத்தாளன் போகின்றான்
　　எல்லோரும் பார்க்கின்றார்
கொழுத்த வரிச்சேவல்
　　குப்பை கிளறல்போல்
கழுத்தை வளைத்து நெளித்து
　　கனக்கக் கதைக்கின்றார்
வெழுத்தேதோ வாங்குகின்றார்
　　விமர்சனமா ? வீசுகிறார்

"என்ன இவர் பெரிசாய்
　　எழுதிக் கிழிச்சுவிட்டார்"
"மன்னர் தான்என்ற
　　மமதை அவருக்கு"
"என்றாலும்; ஏதோ
　　எழுதிஎல்லோ தள்ளுகிறான்"
"அன்றுடம் நாலை அவர்
　　பார்த்தடிச் செண்டு சொல்லு"
"வெங்காயம் போகுது
　　விசர்பிடிச்சு அலையுது"
"எங்களுக்கை அவன்தானே
　　எப்பன் அறிவாளி"
"தங்கம் அவன்பொடியன்
　　தாய் தேப்பன் விட்டபிழை"
இங்கை உதுகளுக்கு
　　மதிப்பில்லை எண்டுசொல்லு.
"அப்பாவி அதைப்பற்றி
　　ஆர்உம்மைக் கேட்டது"
"செப்பமாய்ச் சொன்னாய்; ஆள்
　　சரியான ஆசாமி"
"எப்பவும் ஏழெட்டுப்

பேர்தேடி வாருங்கள்''
''அப்பஆளிலே ஏதோ
இருக்கெண்டு தான் அர்த்தம்''
''செத்த பிறகுநான்
சிறப்புத் தெரியும்பார்''
''சத்தியமாய்ச் சொன்னாய்
சிலையும் எடுப்பினம்''
''கத்தாதை அவன்ரை
காதில் விழுந்திடும்''
''எத்தனைசெய்து மென்ன
இவன்பேயன்! பேயன்தான்''!

பழுத்து விழுந்த
இலையாக வார்த்தைஇவை
உழுத்துவிழக் காதில்
உதைத்துக் கலகலக்க
எழுத்தாளன் போகின்றான்
எல்லோரும் பார்த்தென்ன?
புழுத்த சமுதாயம்
புலம்பிக் கழிக்கிறது.

ஏளனம்

இறந்த காலக் கதவுகளின்
இடுக்குள் நுழைந்து பார்க்கின்றேன்
பிறந்த மேனிக் கோலத்தின்
பிதிர்வுள் தவிக்கும் உணர்வுகளும்
கறந்த ஞானக் கலசத்துள்
கலங்கி மிதக்கும் நினைவுகளும்
பறந்தும் அலைந்தும் திரிவதனைப்
பார்த்துப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றேன்

எண்ண முடியா ஆசையெலாம்
ஏங்கி மலடாய்ப் போனதையும்
வண்ணப் படிவ வனப்புகளின்
வாடிக் கருகும் அலங்கோலம்
மண்ணுள் மண்ணாய்ப் போவதையும்
மயக்கக் கலக்க மமதைஅலை
கிண்ணச் சுழிப்புள் கொண்டோடக்
கிறுங்கி நின்று சிரிக்கின்றேன்

போலிக் கோலப் பொலிவுகளைப்
புழுகிப் பேசி மெருகேற்றி
வேலி பிரித்துச் சத்தியமாம்
விந்தை சிதைத்து விசராடி
மூலைக் கொருவராய் நின்று
முறைமை இதுதான் எனக்கூறி
காலை வாரி விடுகின்ற
கயமை கண்டு சிரிக்கின்றேன்

மாற்று இதயம்

கடைவிழி இடறிய இதயம் - அவள்
கனிமொழி சுவறிய இதயம்
நடைவழி தடவிய இதயம் - துயர்
நனைவிலும் அவளுறை இதயம்

கொடுமைகள் இடறிய இதயம் - பொதுக்
குடிமையுட் குலவிய இதயம்
கடுமைகள் குதறிய இதயம் - ஞானக்
கனவுகள் முனகிய இதயம்

வறுமைகள் கறுவிய இதயம் - சோக
வயலிடை உழுதெழு மிதயம்
பொறுமைகள் முறுகிய இதயம் - புதுப்
பொதுமைகள் உதவிய இதயம்

சிறுமைகள் துருவிய இதயம் - நூறு
சிதைவுகள் பரவிய இதயம்
வெறுமையிற் கருகிய இதயம் - ஏழை
விடிவினில் மகிழ்வுறும் இதயம்

உளைவுகள் கழுவிய இதயம் - மான
உணர்வுகள் தழுவிய இதயம்
பிளவுகள் உதறிய இதயம் - உலகு
பிணைவுற நிறுவிய இதயம்

திறமைகள் கொள்ளுவிய இதயம் - வாழுந்
திசைதொறும் அறஞ்செயும் இதயம்
உறவுகள் பெருகிட நிதமும் - புதிதாய்
உடலிடை செருகிய இதயம்

புதியன செருகியுமென்ன? - இன்னும்
போலிகள் மலிபுலம் உலகம்
மதிதரும் பயனென்ன கானல் - நாடி
மலைவுறும் நிலையறு கோணல்

மௌன சத்தியம்

குறுகிய வரையறையில் கொடுகிய மன அறையில்
குறுகிய உணர்வலையில் எகிறிய சிலகலையில்
முறுகிய அறிவுணவில் முனகிய புதுநினைவில்
கறுவிய மனஅணைசவில் கதவுகள் பிதிர்வனவே

தறபுற முழிசலிடை தடல்புடல் எடுபிடிகள்
கறபுற அறளையிடை கனகன கதைவழிகள்
கிறுகிறு எனவருமோர் கிளர்விடை அவைசிலவாம்
விறுவிறு எனமனதை விசையொடு குடைவனவோ!

பொறுபொறு மனஅடியின் புதைவினில் மெலஎழுமோர்
குறுகுறு உணர்வுகளின் பொறுமையின் கருவறையில்
சிறைபட முடிவதுவோ சிறுபொழு தயர்வினிலே
அறுபட விடைநிகழும் அதுவரை பொறும்னிதா

வெறிகிறி இலையிதிலே விளைமுதிர் அறுவடைகள்
பெறுமொரு நிலைவருமோர் நவநெறி தெரிகிறது
சுறுசுறு எனஎழலாம் தொடர்தடை இடறிடலாம்
அறிபுளிப் புறலப்பம் சுவைபெற நனிஇனிதே

காலம் வரும்

எருமை எருமை என்று
    சொல்லித் திரிகிறாய்
என்னைக் கொண்டு
    நன்குழைத்து வருகிறாய்
பெருமை பேசிப் பேசிக்
    காலம் போக்கிறாய்
பேடி யாக்கி நாட்டை
    மொட்டை யாக்கிறாய்

பசியை மூடிப் பகிடி
    பண்ணி நசிக்கிறாய்
    பழியைத் தேடி வழியில்
    குழிகள் பறிக்கிறாய்
நசிய நசிய ஓங்கி
    ஓங்கி மசிக்கிறாய்
    நன்மை செய்தும்
    தீமை தேடிக் குவிக்கிறாய்

விடிய விடிய விதியைக்
    கூறி விரட்டுறாய்
    விழல்க ளென்று
    பழைமை கண்டு விலக்கிறாய்
கொடிய முடிவை அடையப்
    பாதை திறக்கிறாய்
    கொள்கை விற்றுப்
    பணத்தைத் தேடிக் குவிக்கிறாய்

முடிவு மோறைப் பற்கள்
முழுதுங் கழன்றிட
முழிகள் பிதுங்கி வழியில்
நின்று கலங்கவும்
அடிகி டைக்கும்
எனது பின்னங் காலினுல்
அங்கு சிதறும்
உனது கொடுமைக் கோட்டைகள்

கொடுமை அழிக்கும் கால
மொன்று வரும் வரும்
குறளிக் கூத்துக் கூட்டத்
தாட்டம் கெடும் கெடும்
அடிமைக் கூட்டம் அறிவு
பெற்று எழு கெழும்
அந்த வேளை அசலடி
யுதை விழும் விழும்

அழைத்துச் செல்லும்

கானகத்தில் ஆடையின்றிக் காய்கனியை
உண்டுலகில் காலம் ஓட
மானமுடன் வாழ்ந்தவன்தன் மதியென்ற
முனையதனைத் தீட்டி நல்ல
ஞானவொளி காட்டுமொரு சுடர்விளக்கை
ஞாலமதில் ஏற்றி மற்றோர்
வானுலக மெனுமாறிவ் வையமிதை
வனப்புமிக மாற்ற லானான்

மண்ணூடி ருந்தன்று மனமென்ற
ரதமேறிக் கவிதை பாலே
விண்ணூடே விரைந்தோடி நொடிப்பொழுதில்
வெண்ணிலவில் பெண்ணைக் கண்டோன்
கண்மூடித் திறப்பதற்குள் காதலியைக்
கையோடே அழைத்துச் செல்லும்
விண்ணோடி ஆகிவிட்டான் விளைவறிவின்
விரிவதிலே வெற்றி கண்டும்

பழம்பெருமை பேசுவதில கழிக்கின்றோம்
பயனின்றிப் போலிப் போக்குகள்
விழுகின்றோம் இன்றைக்கும் வாயில்லாப்
பூச்சிகளாய், அறிவுத் தாகம்
எழுகின்ற இவ்வேளை எல்லோர்க்கும்
நல்வாழ்வைக் காட்டு கின்ற
முழுதான புதியதோர் உலகமைக்க
முன்னின்றே உழைப்போம் வாரும்.

அழிவொன்று தேவை!

தீயுமிழுங் கொழுந்தேறிப் படரட்டும் எங்கும்
திசையாவும் அழியட்டும்; தினவெடுத்த கொடுமை
போயொதுங்கிப் புதையட்டும், போலிகளின் ஆட்சி
புலரட்டும் எல்லோருஞ் சமமென்னும் வாழ்க்கை
தூயஉழைப் பாளிகளாம் ஏழைகளின் வாழ்க்கைத்
தேனையுறிஞ் சிக்குடிக்குந் தொந்திசரி யட்டும்
வாயுலரக் கீழ்மைநெறி வாரியிறைத் தோர்கள்
வகையறியா ஊமைகளாய் வாடிஒழி யட்டும்

சத்தற்ற கொள்கைகளை விற்றுவயி றோம்பிச்
சாத்வீகத் தன்மைகளைச் சருகாக்கி ஞான,
முத்துறைந்த சிப்பிகளைக் கொன்றழித்து நின்று
முணுமுணுத்துக் கடமைசெய்வ தாய்நடித்துக் கள்ளத்
தத்துவத்தை வைத்தழகு காட்டிஉயிர் ஓட்டித்
தரும்நெறி வேர்பறித்துக் கயமைகளை நிறுத்திச்;
செத்துழைத்த பாட்டாளி மக்களது செல்வம்
தின்றவர்கள் இன்றோடு சென்று மடியட்டும்

பற்றற்ற மேதைகளாய்க் கற்றவர்போல் காட்டிப்
பாவிகளை ஏமாற்றிப் பசியாறித் தங்கள்
சுற்றத்தார் சூழ்ந்தோரின் சுகம்பேணி, மேன்மைச்
சொற்பொழிவு செய்கின்ற சூதர்களின் பொல்லாப்
புற்றெடுத்த இதயத்துட் புதைந்துறையும், நஞ்சுப்
பொதிசுமக்கும் புல்லரிழி வெய்தவகை செய்யுங்
குற்ற—அறி வற்றவடி வாகி; மிகக் குலவுங்
குள்ளர் அழிவெய்திடவே கொடும்புயல்வீ சட்டும்

பிள்ளைமனப் பிஞ்சுகளின் பிற்காலப் போக்கைப்
பிய்த்தெறிந்து மொய்ந்நதனிற் பெருமைபல பேசும்
வெள்ளை மனக் கள்ளர்களின் போலிகளை வெளியாய்
விரைவாகக் கிழித்தெறிந்து விடிவொன்று காட்டத்
துள்ளுபவர் தோன்றட்டும் தொடரட்டும் நல்ல
தூயநெறி ஏழைகளின் தோள்கள்சிறக் கட்டும்
நொள்ளைபல சொல்லுபவர் மெல்ல நகரட்டும்
நோயகலல் போலிந்தக் கீழ்மைஒழி யட்டும்

பந்தங்கள் பிடிக்கின்ற பாசாங்குக் காரர்
பால்வெள்ளை மனமென்று பச்சைப் பொய்கூறி,
தந்தமது காரியமே சாதிக்க முந்தும்
சரியான போக்கிரிகள் ஆட்டங்கள் சாயச்
சிந்திக்கும் மன்னர்கள் முன்வந்து நின்று
செயலாற்ற வல்லதொரு சீரான மேன்மைச்
சிந்தனைப்பூ பலமலர சிறப்பெங்குந் தேங்க;
சீரழிப்பார் சீரழிய வேண்டும் அழிவொன்றே

நீ அழுதால்!

நீ அழுதால்!
அம்மா அழாதே ஆம்
நீ அழுதால்?
நீ அழுதால் என்னுடைய நெஞ்சத் துணிவெல்லாம்
போய் ஒடுங்கக் கூடும் பொறு
உனது கண்ணீரால்
தாயே தயவுசெய்து என்
தாளாத ஆசைகளை
வேரோடு இடுங்கி
விசுக்கி எறியாதே

என்னை வளர்க்க உன் இரத்தத்தைப் பாலாக்கி
உன்னை உருக்கி உயிர்தந்த ஓவியமே!
ஓவியமோ
இல்லையில்லை என்னுயிரே ஆனவளே
தேவைகளை இந்தச் சின்ன உயிருக்காய்
சாவை அணைக்கச் சதி செய்த தேவைகளால்
சாவின் கடைசிப் படிக்குப் பலிப் பூவாய்ப்
போகாமல் போகும் பொழுதுக் கருக்கல்களில்
வேகாமல் வெந்தோர்
சிறிய விளக்காகி
சுற்றிலும்
துன்பச் சுழல் காற்று வீசுகையில்
முற்றும் இருண்டசிறு வீட்டை
இருட்டாமல்
பற்றுக்கோ டாகிப் பகலாக்கி வைத்தவளே!

விட்டில்கள் வந்து அவ்
விளக்கை அணைப்பதற்கு எட்டிச்

சிறகடித்து ஏமாற்றப் பார்க்கையிலே
ஏங்கித் தவித்திருப்பாய் எத்தனை நாள்
ஆவலுடன் தாங்கிச் சுமந்த தாழாத இலட்சியத்தில்
வீக்கங்கள் காண நீ
வெம்பித் துடித்திருப்பாய்
தூக்கத்தில் நானிருக்கத் தூங்காமல் நீ இருந்து
பாசச் சுமைப்பாரம் தாங்கிப் பழகி எனை
நாச விலங்கு உடைக்க
நன்கு வளர்த்து விட்டாய்

உன்னுடைய குஞ்சை இனிப்பருந்து தூக்காது
இன்னும்
எனக்குள் எழுந்து கொழுந்து விடும்
அமைதியின் மூத்த அவசியங்கள்
இங்கு
சுமையாக்கி என்னைச் சுழற்ற விடவேண்டாம்.

தராதரங்கள் அற்ற தயவும்
தெரிந்து நிராகரிக்கப்பட்ட
நியாயத்தின் தூதுவனாய்
இன்று ஒதுக்கும் இந்த இயலா நிலைமைக்கு
என்றோ முடிவு வரும்
அன்றே விடிவாகும்
என்னை உலகமிது என்றோ ஓர்நாள்
ஏற்கும்
சின்னச் சலுகைக்குச் சிரமங்கள் ஏனம்மா?

வழியனுப்பி வையுங்கள்

நீங்கள் அழுவதெனில் என்னை நினையாதீர்
நெஞ்சம் கரையும் எனில் நினைவில் எனை நண்ணாதீர்
ஏங்கும் எனில் உம் இதயம் இங்கே வரவேண்டாம்
இனிய மௌனம் எனும் சத்தியங்கள் பேசட்டும்
ஆனை நெருஞ்சி முள்மேல் அழகு மலர்ப்படுக்கை
மோனத் தவமியற்றும் சத்திய மௌனங்காள்
தத்துவங்கள் பேசித் தன்னைத்தான் ஏமாற்றிக்
குத்துக் கரணமிடும் குறளிவித்தைக் கும்பல்கள்
பொருள் இழந்த வார்த்தைகளைப் புனிதப் படியேற்றி
வரும்படிக்காய் அள்ளியதை வாரிஇறைக் கின்றார்கள்

ஏழைக் கிரங்குவதாய் ஏதேதோ கூறி அவர்
கூழையுங் கூடப் பறித்தெடுக்குங் கூட்டங்கள்
இத்துணைக் கோல எழிலுடைய இவ்வுலகில்
அத்துவித மான அழகுப் புதையல்களே!
நினைவும்மனப் படத்தைத் திரைநீக்கிப் பார்க்கின்றேன்!
கனவு குலையாமல் மனநினைவுப் புத்தகத்தில்
தினமும் எழுதிவைத்த கற்பனைக் குஞ்சுகளே!

வேப்பமரத் தேன்போல் விட்டவுடன் நாவினித்து
விழுங்க மிகக்கைக்கும் காதல் நினைவுகளே!
சாப்பாட்டை எண்ணப் பசிமூட்டும் ஆசைகளே!
சலனத்திற் கைகொடுத்த கருணைச் சிறகுகளே!
நெஞ்சம் மிகநெகிழ்ந்து நீங்கள் அழுவதெனில்
கெஞ்சுகிறேன் கேட்கின் றேன் இங்கே வரவேண்டாம்

இத்தனைநாள் உங்களுக்காய் தேடுகையில் ஓடுகையில்
எத்தனையோ வேளைகளில் கைக்குவந்து கைநழுவிப்
போனமுழுப் பொருளை—புனித—பரிசுத்த

மானவொரு உண்மையினை இன்றேனும் நான்சென்
றடைய வழிவிடுங்கள் வழியனுப்பி வையுங்கள்
விடைகொடுங்கள் பரிசுத்தம்—உண்மை—மரணமொன்றே!
மரணம் பிறப்பு என்னும் மாபெரும் உண்மைகளின்
இருகதவின் மற்றக் கதவின்று திறந்துளது
கையை அசைத்துக்
க...டை...சி... முறை...யா...கப்
பைய
வழியனுப்பி வையுங்கள்
பிஞ்சுகளே!

தெருவிளக்கு

ஈசல் பறந்து விரைந்து
வருகிறது
கூசும் ஒளியில் குளித்து
அணைத்துக் கொண்டாட
ஆசை நிரம்பி
அலையடிக்க
அம் மிதப்பில் ஈசல்
விழுந்தும் இறந்தும் கிடக்கிறதோ?

* * *

சந்தி விளக்கில்
சவமாய்க் கிடப்பவற்றை
வந்து
விருந்தாய் வயிற்றை நிறைப்பதற்குச்
சந்ததிகள் கூடித்
தெருவிற் தவழ்கிறதோ!
எந்தக் களிப்பில் இவைகள்
குதிக்கிறதோ!
பல்லியும், பாம்பும்
பரட்டைத் தவளைகளும்
எல்லாமே கூடி
இரைந்து களிக்கிறதோ!
சாவில் மகிழச் சனக்கூட்டம் சேர்கிறதோ?

நுழையலாமே

யன்னல்கள் திறந்திருந்தும் நான்
இன்னும் பார்க்கிறேன்
வீண் இன்னல்கள் விளைந்திருந்தும்
இதயத்துள் ஏதோ செய்யும்
பின்னல்கள்!
பிணக்கை வைத்தும்
பிறகும்
ஏன் பார்க்கின்றேன் யான்
யன்னலைத் திறந்து வைத்து
யாரங்கே

நிற்கச் சொன்னார்
காற்றுகள் நுழையும்
அந்தக்
கதவையும்
அடிதுடைக்கும்
வேற்றுமை காணாது
என் கூர் விழிகளும்
உலாவலாம் உள்

நேற்றைக்கும்
இன்றும் இன்னும் நிலைபெறும்
நாளை கூட
காற்றுகள் அலையலாமேல்
கண்களும்
நுழையலாமே!

தேட்டம்

வறுமைக் கரம் அணைக்க வாழுகிறார்கள்
வருடக் கணக்காக வாடுகிறார்கள்
சிறுமைச் சுமை நசுக்கச் சோருகிறார்கள்
சிந்தை மிகக் கலங்கி மாழுகிறார்கள்

அழகுக் கொழுந்துகளைப் பசியரக்கன்
அன்றாடம் கொன்றுதின்று மனங்களிக்க
மழலைச் சுடர்க் கொடிகள் கருகிவிழ
மானக் கொழுந் தரும்பு மங்கிமடிய

விழலைப் பெரியதென விரும்புபவர்
வீறாப்பாய்ச் செய்கின்ற வேலைகளினால்
தழலை அளைந்த சிறு குழந்தையைப் போல்
தவித்துத் துடித்துத்தள் ளாடுகிறார்கள்

வானைக் குடையாகப் பாவனை செய்தே
வருத்தும் வெயில் மழையை வஞ்சகமின்றி
ஞானம் அடைந்த சம நடுநிலையில்
நனவு கனவாகும் நசிவுகளில்

நடைபாதைக் குடும்பங்கள் வாழுகிறார்கள்
நம்மவர்கள் அன்னவரின் நகல் எழுதி
அடையாத செல்வத்தைத் தேடுகிறார்கள்
அந்நபர்கள் வீடுவரக் கூசுகிறார்கள்

கடியாத நாய்கூடக் கடிக்குமென்று
கட்டியொரு பலகையைப் படலையிலே
வடிவாகத் தொங்கவிட்டு வாழுகிறார்கள்
வட்டிக்குப் பணம் கொடுத்துத் தேடுகிறார்கள்

இதயத் தந்தியில் மீட்டவோ?

பருவ இன்னிசை வீணையை
தெருவில் வீசி எறிவதோ?
சுருதி மீட்டிடும் இளம் கலைஞனை
புவியில் தேடுதல் சிரமமோ?

பருவ இன்னிசை வீணையை.........

உருகி ஓடிடும் உணர்வு ராகங்கள்
அருகி அவை அலைந்து உலர்வதோ?
பெருகி மேலெழும் பிழைகளால் அரும்
பிஞ்சுகள் முகை உதிர்வதோ?

பருவ இன்னிசை வீணையை...............

அருமையான மெல் அரும்பு ராகங்கள்
ஆளுமை பெற அலைவதோ?
எருமைபோற் சுரி உழலு வோர்களின்
இதயத் தந்தியில் மீட்டவோ?

பருவ இன்னிசை வீணையை

ஏக்கம்

வெறுந் தரை மீது
வீசிய வீணையை
மீட்ட ஏன் வேண்டா மென்றூர்
அறுந்த தந்தியைப்
பூட்டி இசை மீட்ட
அதனையேன் கூடா தென்றூர்

சிறந்த இன்னிசை
எழுப்பிய அதையேன்
தீண்டத் தகாத தென்றூர்
நறுஞ்சுவை அறிந்தும்
சபைநடுவே ஏன்
நல்லதாய் இல்லை என்றூர்

எறிந்திடு என்று
கூறிய பின் ஏன்
நிதமெண்ணி ஏங்கி நின்றூர்
திறம்பெறு கருவியின்
செயல் திறன் அறிந்தா தன்
சித்தமே பறிபோய் நின்றூர்

ஏன் சோலி?

என்ன கனக்கப் புழுகிருர் தம்பி
இஞ்சை இப்பதான் கண்டது போல
தன்னை விட்டவன் இல்லை யென் றெண்ணி
தட்டிக் கட்டி அளக்கிருர் வந்து

என்ன வெட்டிப் புடுங்கிவிட்டாராம்
எந்தக் கோட்டைகைப் பற்றிவிட்டாராம்
முன்னை நாங்கள் இருந்த இருப்பின்
முன்னர் இவர் எந்த மூலைக்குக் காணும்

பட்டங்கள் ஏதோ எடுத்துவிட்டாராம்
படிச்சிங் கென்ன குவிச்சுவிட்டாராம்
கொட்டில் வீட்டுக்கை குப்பி விளக்கில்
குந்திக்கொண்டவர் என்ன கண்டாராம்

"உன்ரை கொப்பர் முன்பு எங்கடை வீட்டில்
உள்ள மாடுகள் மேச்சவர்— அப்போ!
தின்னக்கூட வழியுமில்லாமல்
திரிய அப்பர் உதவி செய்தாராம்"

எண்டு சொல்லு. இனி அவர் ஏதும்
இன்னும் இன்னும் புழுகினுர் எண்டால்
தொண்டு கொள்கை எண்டதை விட்டு
தொழிலைச் செய்து சீவிக்கச் சொல்லு

கண்ட பாட்டிலை காரியம் பார்த்தால்
காலைக் கையை முறிப்பிக்க ஏலும்
எண்டுஞ் சொல்லு எங்களை மிஞ்ச
இவங்கள் ஆர் எப்ப முளைச்சவை இஞ்சை

முந்த நாள் பெய்த மூண்டு துமிக்கு
முளைச்ச புல்லுகள் புத்திகள் சொல்ல
வந்து நிற்கினை ஆக்களைப் பாரன்
வரவர இவை செய்கிற சேட்டை

இங்கை ஆரும் வால் ஆட்டவே ஏலா
இழுவை வேண்ட வருமெண்டு சொல்லு
பங்கை வாறது ஆர்
அவன்தானே!
அப்பநான்பின்னை வாறன்
ஏன் சோலி?

வர்க்கம் ஒன்று வளர்கிறது

ஐயோ சொறி நாய்கள் ஐயோ சொறி நாய்கள்
அங்காலும்
இங்காலும் ஐயோ, சொறி நாய்கள்
கட்டிலிலும்
மெத்தையிலும்

கால்நீட்டிக் கொண்டிருந்து
கொட்டுவதோ
குட்டைக் கிருமிக் கொடுங் கூட்டம்
ஐயோ சொறி நாய்கள் ஐயோ சொறிநாய்கள்

எட்டிக்
கிடைக்கும் எதிலும் கடிப்பதனல்
குட்டைக் கிருமிக்கோ
கொண்டாட்டம் மேன்மேலும்
ஐயோ கடிநாய்கள் ஐயோ கடிநாய்கள்

வாலை மிகக் குழைத்து
வந்து கை காலை நக்கி
சீலைக்கு மேலாலே தோலைப்
புடுங்குகின்ற ஐயோ விசர் நாய்கள் ஐயோ கடிநாய்கள்

அங்கலாய்ப் போடவைகள்
ஆட்சி செலுத்துவதால்
இங்குள்ள
நல்ல நாய் எல்லாம் கடிவேண்டி

ஐயோ வெறி நாய்கள் ஐயோ வெறி நாய்கள்

கண்ட சட்டி கோப்பை
கழிவின்றி நக்குகிற

சண்டாள வேலையினுல்
சமத்துவம் காட்டியதால்

சோறெல்லாம் நஞ்சு
சொதிச் சட்டி
எல்லாம் பாழ்
போற வழியெல்லாம்
பொடி பெட்டை யைக் கடித்து

ஐயோ சொறி நாய்கள் ஐயோ
சொறி நாய்கள்

ஏழைகளின் சோறும்
எச்சில் படுத்தியவை
வாழையடி வாழை யென வந்து
பெருகி வரும்.........

ஐயோ சொறி நாய்கள்
ஐயோ...... ''சொறி''......நாய்கள்

இசைவு

எண்ணத் தயிரை எவனோ கடைகின்றான்
கிண்ணம் எனும் இதயக் குண்டானில்
சிந்தனை மத்தால்
அடித்து மசித்து மிக வடிவாய்த்
தத்துவ வேகமொடும்
தயிரைக் கடைகின்றான்

நுரைகள் எழும்பிக்
கரையில் அடைகிறது
திரைய
குமிழ்தோன்றித் திட்டாய் உடைகிறது

மண் சுமந்த கண்ணீர் மணிகள்
உயிராகி
எண்ணில் பிறப்பாய் எதிரில் வருதல்போல்
கிண்ணத்தில்
கோடி அணுக்கள்
திரள்கிறது
திண்ணையிலும் கூடச் சிலது தெறிக்கிறது

கண்ணுள் செறிந்து கருத்துள் அவை ஊறி
அண்ணுக்காய் விட்ட அமுதமாய்
என்னமோ பண்ணி எது என்று
பகுத்து உரைக்க
ஏலாமல்
தண்ணார் தமிழில் தளைந்து முடிகிறது

கல்வயல் வே. குமாரசாமி அவர்கள் தமது பள்ளிப் பருவத்திலிருந்தே கவிதை புனைந்தும் வெளியிட்டும் வருபவர். அவர்தம் கவிதையிலே மொழியாற்றற் செம்மையும் ஓசையுணர்வுப் பெருமிதமும் தெளிவும் நுட்பமும் திறம்பட அமைந்து மிளிர்கின்றன.

இவற்றுடன்கூட, இத் தொகுதியிலுள்ள கவிதைகளில் வெளிப்படும் இலட்சிய வேட்கை மிகவும் முக்கியமானது. ‘‘சிறுமை கண்டு பொங்குவாய் வா வா வா’’ என்று பாடினன் பாரதி. தினவெடுத்த தீமைகளையெல்லாம் முனிந்து கிளம்பும் பெருஞ்சீற்றம் நம் கவிஞரின் ஆக்கங்கள் பலவற்றில் முனைப்புற்று மேலோங்குவதை நாம் காண்கிறோம். இது அழிவின்பாற் பட்ட மறச்சீற்றம் அன்று. ஆக்கத்துக்கு ஆதரவு தரும் அறச்சீற்றம்!

மென்மையான உணர்வுகளை இதயத்தின் தந்திகளில் மீட்டும் கலை நயமும் நெகிழ்ச்சியும் மனிதாபிமான நோக்கும் இங்குள்ள கவிதைகள் பலவற்றில் இழையோடுவதை நுண்ணுணர்வு மிக்க சுவைஞர்கள் நிச்சயம் நயப்பார்கள்.

—முருகையன்.